

UITGAAF VAN DEN
ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL TE AMSTERDAM

Lord Lister

genaamd
De groote

Raffles
Onbekende.

No. 490

Pina Baretti.

25 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN BOEK EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

PINA BARETTI.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN !

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

Hoofdstuk I.

De erfenis.

BEWAAR UW OMSLAGEN !

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 395
Wie is de Misdadiger?	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Het was omstreeks drie uur in den middag van een verrukkelijken zomerdag, toen er boven Lucca, hoog aan den hemel, een stip verscheen, die slechts door zeer weinigen gezien werd.

En die weinigen bekommerden er zich niet verder over en meenden te doen te hebben met een gewone vliegtuig.

En daarin vergisten die weinigen zich deernig.

Wel was het een vliegtuig, dat daar op een hoogte van 3000 meter boven de Italiaansche stad zweefde, die daar ligt neergevlijd aan den voet van de Alpen, maar het was er een van een eigenaardig maaksel en tot de vier inzittenden behoorde een man, wiens naam bekend is en meer dan bekend zelfs, bij de politie van ongeveer alle hoofdsteden ter wereld en die zeker minstens even vaak wordt uitgesproken, als die van de meest bekende Staatshoofden, Lloyd George en Clemenceau niet uitgezonderd.

De man die de vliegtuig op het oogenblik bestuurde was John Raffles, ook wel geheeten

Lord Edward Lister en hij bevond zich op het oogenblik boven Lucca door een samenloop van omstandigheden, die uit het verdere verloop van dit avontuur voldoende zal blijken.

Hij was gekleed als een rijk sportsman, die het vliegen louter voor zijn genoegen beoefent, want onder de grijze stofjas kwam voldoende van zijn grijs geruit sportcolbert te zien, om dat te kunnen bevestigen.

De staalgrijze oogen, tot dusverre bedekt door den autobril, keken thans onbeschermd rond, want de vaart van de „Duivel der Lucht" was sedert een kwartier aanmerkelijk vertraagd.

Die zonderlinge naam was aan het toestel gegeven door James Henderson, den trouwen chauffeur van Raffles, die hem ook nu vergezeld en op dat tijdstip gezeten was naast Charles Brand, die, misschien wel een weinig zijns ondanks, getuige en ook medewerker was geweest van en bij de opzienbarende reeks avonturen, welke Raffles sedert eenige maanden in

een schier onafgebroken opeenvolging had beleefd en die ten slotte geëindigd waren met een dramatisch voorval, waaraan ook nu nog tal van Amerikaansche bladen vele regels weidden ofschoon het zeker al eenige maanden geleden was — de vernietiging van de bende van het Kwade Oog, een van de gevaarlijkste misdadigersorganisaties, die er ooit bestaan hebben en waarnaast zelfs de beruchte Ku-Klux-Klan in het niet verzinkt.

De vierde persoon in de vliegmaschine was een vrouw.

Zij was zeer mooi, jong nog, maar buitengewoon bleek en met een melancholieke uitdrukking op het klassiek gevormde gelaat.

De naam van deze vrouw was Pina Baretti en vele weken lang heeft zij een groote rol gespeeld in het leven van den stoutmoedigen avonturier, die naar den naam van John Raffles luistert.

Het moge ongelooflijk klinken — maar de „Duivel der Lucht” kwam rechtstreeks uit de Vereenigde Staten en was nauwelijks negen uren te voren opgestegen uit een plaatsje, op eenige honderden mijlen ten Noorden van New-York gelegen.

Er was gedurende de reis weinig gelegenheid geweest om te spreken, maar daarentegen was er veel geslapen, want alle vier de opvarenden van het vliegtuig waren zeer vermoeid door de inspanningen van de laatste dagen — door den strijd tegen het Kwade Oog.

Voor iemand die het vliegtuig door en door kende moest het duidelijk zijn, dat het doel van de reis was bereikt.

Zooals gezegd was de vaart reeds aanzienlijk vertraagd en reeds had de „Duivel der Lucht” tot twee malen toe een grooten kring beschreven, als om naar een geschikt landingsterrein uit te zien.

Het geklepper van den schroef klonk veel minder luid en door hard te spreken kon men zich althans verstaanbaar maken.

Raffles had zich een weinig omgewend naar de jonge vrouw, die schuin achter hem zat en zeide nu, met een ongewoon zachten klank in zijn stem:

— Wij hebben het doel van onze reis bereikt, madame!

— Zijn wij hier reeds boven Italië? vroeg Pina Baretti, ten zeerste verbaasd.

— En wel boven Lucca, uw geboortestad madame! Zooeven zijn wij Pizza gepasseerd en zelfs op deze groote hoogte heb ik duidelijk den beroemden scheeven toren kunnen waarnemen!

— Wij gaan dus landen?

— Over een kwartier hoop ik een einde te kunnen maken aan de vermoeningen van de reis, madame! antwoordde Raffles. Ik zoek thans naar een goed landingsterrein en ik geloof dat ik er daar reeds een ontdekt heb, niet ver van de stad!

— Geloofst gij dat wij geen moeilijkheden zullen ondervinden?

— Waarom zouden wij dat? Ten eerste zijn onze Engelsche paspoorten uitstekend in orde en dan zou ik den douane-beambte of den politie-chef willen zien, die ook maar een seconde zou vermoeden, dat wij niet uit Londen, maar rechtstreeks uit Amerika hier zijn gekomen! In dat opzicht althans hebben wij volstrekt niets te vrezen!

— Gij hebt u om mijnentwille heel wat offers getroost! zeide Pina Baretti met een zucht.

— Volstrekt niet! Wij waren voornemens terug te keeren, nu de strijd tegen de bende met een overwinning beëindigd is en — hier zijn wij!

— Gij zijt hier toch niet in uw eigen land!

— Een bagatel! Een reis van nauwelijks drie uren! En wanneer ik het verkies, kan ik den afstand ook gemakkelijk in twee uur afleggen. Maar wij zijn nu hier en wij willen er gebruik van maken om van de schoonheden van uw land te genieten! En nu opgepast — wij gaan landen!

Raffles had een groot, met kort gras begroeid terrein in het oog gekregen, dat er wel eenigszins uitzag als een groot sportterrein, of een exercitieveld, en dat niet ver gelegen was van een straatweg, die naar de stad Lucca voerde en waarlangs groote, elektrische tramwagens heen en weer schoten.

Hij liet de machine tot 300 meter dalen, overtuigde zich dat er geen telefoon- of telegraafdraden in den weg waren, zette den electromotor af, die zijn wonderlijk vliegtuig in beweging bracht en liet de machine met de sierlijkheid van een vogel op het groote grasveld neerstrijken.

Het bleek al spoedig dat hij inderdaad te

doen had met een zeer groot sportterrein, hetwelk door de stad aan tal van vereenigingen verhuurd werd en dat in verschillende velden was verdeeld door lage, houten hekjes.

Er kwam een oude portier toelopen, die tamelijk verbaasd opkeek bij het zien van de sierlijke, geheel uit aluminium vervaardigde machine en zich toen achter het oor krabde, omdat hij volstrekt niet wist wat hij in het onderhavige geval moest doen.

Maar Raffles redde hem uit de verlegenheid, door hem glimlachend toe te voegen:

— Wij zullen je verlof moeten vragen, vriend, onze vliegmaschine onder te brengen in een van de groote bergloodsen, die ik daar bij den ingang van het groote terrein bespeur.

Maar de portier bleef bedenkelijk kijken en sprak:

— Dat durf ik op eigen gezag niet doen, Signor!

— Vraag er dan verlof toe aan de autoriteit, die iets over dit veld te zeggen heeft! hernam Raffles en ditmaal zette hij het verzoek kracht bij door den portier een halven sovereign in de hand te drukken.

Het was wel geen Italiaansch geld — maar het was best, Engelsch goud en het gelaat van den portier werd eensklaps veel minder zorgelijk.

Het was alsof hij nu plotseling een oplossing had gevonden voor de moeilijkheid.

Met zuidelijke levendigheid riep hij uit:

— Ik zal onmiddellijk telefoneeren, Signor! Laat het maar aan mij over! De machine kan hier wel worden ondergebracht, maar gij zult u wel bij de politie moeten vervoegen!

— Dat was ik ook voornemens, goede vriend! hernam Raffles.

Hij keek naar Pina Baretta die met bleek gelaat en trillende lippen had toegelisterd naar dit in de Italiaansche taal gevoerde gesprek en hij scheen te begrijpen wat er in haar omging.

— Wilt gij niet eens met hem spreken? zoo wendde hij zich op zachten toon tot de jonge vrouw. Het zal u wel goed doen, uw eigen taal weer te kunnen praten!

— Ik wist niet dat gij zoo uitstekend Italiaansch spraakt, graaf — anders zou ik....

— Het met mij wel voor lief hebben genomen? vulde Raffles glimlachend den zin aan. Nu, dit is toch beter?

Pina trad nu naar voren en deed in haar zoet vloeiende landstaal eenige vragen aan den ouden portier, terwijl Brand, Raffles en Henderson op eenigen afstand op gedempten toon met elkander praatten.

Toen voegde Pina Baretta zich weder bij hen, en haar lippen trilden, toen zij zei:

— De oude man verzekert dat hier heel wat veranderd is in de laatste jaren! Er is een geheele nieuwe wijk ontstaan, vele mooie oude gebouwen zijn afgebroken en deze tramlijn bestond niet toen ik heenging!

— Dat valt bijna van iedere groote stad ter wereld te zeggen, Madame — en helaas zijn die veranderingen niet steeds verbeteringen! zeide Raffles. Maar nu moeten wij aanstonds naar een goed hotel omzien, want het is volstrekt noodzakelijk dat gij wat rust neemt. Daarna zullen wij eens praten.

Pina Baretta wierp Raffles een blik van innige dankbaarheid toe en deze nam haar arm in den zijne en vervolgde:

— Wij zullen nu gaan en Henderson en mijn vriend zullen hier blijven om voor de machine te zorgen en de komst van douane — of politie af te wachten.

Allen begaven zich nu naar het groote hek, dat den ingang van het sportterrein afsloot en namen daar afscheid van den ouden portier, die nogmaals op zijn drukke wijze verzekerde, dat hij aanstonds zou telefoneeren, teneinde de politie op de hoogte te brengen.

Raffles drukte Brand de hand, nam hem een weinig terzijde en zeide:

— Ik zal de jonge vrouw nu naar een goed hotel brengen en dan moet er dadelijk een onderzoek worden ingesteld naar haar familie!

— Haar ouders zijn immers dood?

— Ja helaas — maar zij moet nog neven en nichten, ooms en tantes hebben! Een paar wonen er hier, naar zij zich weet te herinneren. Ik moet nu onderzoeken of dat nog inderdaad het geval is!

— Geloof je dat ze hier veilig is voor de nasporingen van de politie?

— Dat moeten wij hopen! Haar ware naam luidt anders, naar je weet — en hier in Italië zoekt de politie in ieder geval niet naar haar. Dat is wel het geval in Canada, Australië en de Vereenigde Staten! Voor zoover ik weet, levert

Italië ook niet uit voor de misdrijven, waaraan die ongelukkige zich vroeger in andere landen heeft schuldig gemaakt. Nu, tot ziens — ik keer zoo spoedig mogelijk terug!

De twee vrienden drukten elkander de hand, Raffles bood de jonge vrouw opnieuw den arm, zij gingen door het hek, begaven zich naar de dichtstbijzijnde tramhalte en stapten op de eerst aankomende tram, die hen naar Lucca bracht.

Het duurde niet lang of zij hadden de eerste straten van de stad bereikt.

Pina Baretti sprak niet veel en keek droomerig rond, de oogen omfloersd, de lippen van den fraai gesneden mond zachtjes trillend.

En Raffles liet haar aan haar eigen gedachten over — hij begreep zoo goed wat er omging in deze vrouw, die, haast een kind nog, haar land was ontvlucht, aan de zijde van een laaghartigen bedrieger, die haar eerst had meegesleept in een draaistorm van wereldsche vermaken, haar vervolgens op het pad der misdaad had gevoerd en haar toen laaghartig in den steek had gelaten.

Hij moest er om glimlachen, als hij bedacht, dat diezelfde mooie vrouw met het bleeke, melancholieke gelaat hem nog geen twee maanden geleden naar het leven had gestaan en de belofte had afgelegd hem over te leveren in handen van de bende van het Kwade Oog, waarvan zij zelve een ijverig lid was.

Maar als bij tooverslag waren die wraakzuchtige gevoelens verkeerd in een gevoel van teederen aard — de liefde had haar intrede gedaan in haar hart!

Even zuchtte Raffles en bitterheid vervulde zijn ziel, toen hij het nuttelooze van dat gevoel bedacht — want hij wist het maar al te goed, nooit zou hij dat gevoel kunnen beantwoorden!

Hij had de vrouw gered, omdat hij dat zijn plicht achtte, omdat hij instinctmatig gevoelde, dat zij onmogelijk volkomen verdorven kon zijn — en daarbij moest het blijven!

Zij had hem haar levensgeschiedenis verteld, hem medegedeeld dat zij te Lucca geboren was, dat haar ouders overleden waren en hij had haar aangeraden, weer naar haar land terug te keeren en daar te pogen, zich door eerlijken arbeid weder een plaats in het leven te veroveren.

Daartoe was het echter in de eerste plaats noodig, dat zij zich met haar familie verzoende, die zij vertoornd had door haar vlucht met een

onwaardige en juist om dat te bewerkstelligen, had Raffles haar tot hier vergezeld.

Waren die familieleden niet te vermurwen, bleven zij zich haatdragend toonen, dan, zoo had Raffles zich voorgenomen, zou hij zelf voor de beklagenswaardige vrouw zorgen, opdat zij niet opnieuw in de klauwen van de misdaad zou geraken, om dan onherroepelijk haren ondergang tegemoet te snellen.

Juist bijtijds had hij haar weten te onttrekken aan den greep van de New-Yorksche politie — hij zou zijn werk niet halverwege doen en Pina Baretti, of eigenlijk gezegd Pina de la Carregia — haar ouders waren van ouden adel — zou niet weder terugvallen in den afgrond, waaruit hij haar juist gered had, dat had hij zichzelf beloofd.

Zij stapten op het oude, schilderachtige marktplein van Lucca uit de electriche tram, die wel wat heel erg in tegenspraak was met de prachtige oude gevels en de Middeleeuwsche boogaanderijen, die het marktplein aan drie zijden omgeven en nauwelijks hadden zij dit gedaan of Pina slaakte een zwakken kreet, wankelde en snelde, voor Raffles goed begreep wat zij ging doen, naar een grijsaard met een spierwitten baard en een edel gevormd, hoewel door rimpels gepløegd gelaat, die haar ook al had gezien en haar met schitterende oogen beide handen toestak.

Half weenend, half lachend, trok Pina den ouden heer met zich mede, tot zij beiden voor Raffles stonden en zeide toen, half stotterend van aandoening:

— Graaf Palmhurst — dit is een goed voor-teeken! De eerste man dien ik hier zie en herken is een oude vriend van onze familie! Dit is notaris Dominico Paoli! Hij heeft mij als het ware zien geboren worden en mij als kind op zijn knie laten spelen. Hij was de eenige die mij nog schreef, nadat.... nadat ik....

Maar Raffles viel haar haastig in de rede, stak den minstens zeventigjarigen notaris de hand toe en zeide toen:

— Het verheugt mij meer dan ik u zeggen kan, Maëstro Paoli, dat ik met u mag kennismaken! Gij ziet mij wel wat verbaasd aan — en ik kan mij dat goed begrijpen! Ik geloof te mogen zeggen, dat ik een goed vriend ben van Pina! Wij kennen elkander sedert eenige maan-

den — en wij hebben te zamen heel wat beleefd! Het zal moeilijk zijn u alles te verhalen, maar gij moogt mij gelooven — wij zijn goede vrienden! Nietwaar Pina?

— Hij is de beste vriend dien ik ter wereld bezit — naast u, Maëstro! zeide Pina eenvoudig. O, wat ben ik blij dat ik u zie! Hebt ge mij dadelijk herkend?

De oude man had zachtjes haar kleine hand gestreeld, terwijl hij haar onafgebroken bleef aanzien en zeide nu:

— Stel je voor dat ik mijn kleine Pina niet dadelijk had herkend! Gelukkig zijn de hersens en de oogen nog heel goed! Welke wonderlijke wegen heeft het toeval toch! Dat je nu plotse-ling te Lucca bent teruggekeerd, nadat er minstens vijf jaren naar je gezocht is!

— Naar mij gezocht? herhaalde Pina verwonderd.

— Ja zeker! En het verbaast mij genoeg, dat

je nimmer een van de advertenties hebt gelezen, waarin wij je hebben laten oproepen om toch terug te keeren! Las je dan in het geheel geen kranten?

— Integendeel — ik las ze vaak!

— Waar ben je dan wel geweest?

— Vraag waar ik niet was! In Australië, in Canada, Japan, Afrika, het Zuiden van Frankrijk — en het laatst in de Vereenigde Staten!

— Merkwaardig! mompelde de oude notaris hoofdschuddend, zonder de hand van zijn kleine vriendin los te laten. Juist in de Amerikaansche bladen heb ik advertenties laten plaatsen.

— Ik heb nooit iets onder de oogen gehad! riep Pina uit, hoe langer hoe verbaasder. Maar waarom werd ik dan toch wel hier geroepen?

— Wel kleintje — heel eenvoudig om een erfenis ten bedrage van 5 millioen Lire in ontvangst te nemen!

Dubec-Sigaretten

zijn de heerlijkste Sigaretten,
welke bestaan.

Hoofdstuk II.

Kwade vermoedens.

De drie menschen stonden elkander vrij lang verbaasd aan te kijken, totdat Pina eindelijk uitriep:

— Dat klinkt bijna als een sprookje! Vijf millioen Lire! Kunt gij u niet vergissen, Maëstro?

De oude notaris hief dreigend den vinger naar hem op en zeide met zijn zware stem:

— Geloof je dat ik met mijn eigen praktijk in de war ben, kleintje? Vijf millioen Lire, zeg ik je!

— En had ik die al vijf jaren geleden in ontvangst moeten nemen?

Er was een bittere uitdrukking op het gelaat van de jonge vrouw verschenen, toen zij deze vraag stelde.

Hoe anders zou haar leven misschien geworden zijn, als zij vijf jaren geleden dat groote

bedrag in handen had kunnen krijgen. Zij zou dan haar eigen meesteres zijn geweest, zij zou de hel hebben kunnen ontvluchten, waarin zij onweerstaanbaar was meegetrokken door de ellendige schurken die haar schoonheid hadden willen exploiteeren.

— Daarom had ik juist de annonces laten plaatsen! hernam Dominico Paoli. Er is een bedrag voor minstens vijf duizend Lire aan advertenties besteed! Er hebben er gestaan in de Engelsche, in de Fransche, in de Amerikaansche en in eenige Russische bladen!

Raffles had hoofdschuddend toegeluisterd en zeide nu:

— Vreemd — ik geloof te mogen zeggen dat ik een dertigtal dagbladen zeer grondig lees, waar ik ook ben. Ik zelf heb echter ook evenmin

een advertentie gevonden als waarvan gij spreekt. Hebt gij die anonces zelf opgegeven als ik vragen mag, Maëstro Paoli?

— Neen, persoonlijk deed ik het niet! Het werd door een ander verricht, die mij echter herhaaldelijk verzekerd heeft, dat hij de advertenties had opgegeven! Maar zeg mij nu toch, hoe je leven geweest is, mijn kind! Waar ben je al die jaren geweest? Wat is er met je geschied? Is graaf Palmhurst — — mag ik je soms met hem — — zijt gij beiden — —

Maar hij hield plotseling verschrikt op en stotterde verlegen iets voor zich heen, toen hij het vlammend rood in de wangen en daarna den schuwen, ontstelden blik in de oogen van de jonge vrouw en het strakke gelaat van den man zag.

De goede oude man begreep dat hij een onhandigheid begaan had en mompelde verward:

— Dus alleen maar heel goede vrienden! Nu, zoo iets komt voor — — wel zeker, zoo iets kan wel eens voorkomen! Hm! Hm! Daar blijft het dan bij! En vertel nu eens gauw, mijn kind!

— Gij wilt dat ik het gauw vertel, Maëstro? vroeg Pina met een flauwen glimlach. Dat zal niet zoo gemakkelijk gaan! Wij zoeken nu naar een hotel — en als wij dat hebben, kunnen wij eens rustig praten!

— Een hotel! riep Paoli verontwaardigd uit. Zou je het wagen, in een hotel te gaan, terwijl het groote huis van je vriend Paoli voor je openstaat en mijn lieve vrouw je met open armen zal ontvangen? Dat moest er nog bij komen! Je gaat nu aanstonds met mij mede en — als graaf Palmhurst onze gast wil zijn — —

— Uw aanbod vereert mij, Maëstro en ik dank er u hartelijk voor, maar het is beter als ik er geen gebruik van zal maken! zeide Raffles met een hoffelijke buiging. Wel zal ik u gaarne vergezellen, opdat ik weet waar gij woont. Want ik denk dat ik u noodzakelijk spoedig eens zal moeten spreken!

— Mij? vroeg Paoli verbaasd. Waarover wel?

— Over de niet geplaatste advertenties, waarde notaris! antwoordde Raffles ernstig.

— Gelooft gij dat daar iets achter steekt?

Raffles keek eens in de heldere oogen van den naiëven grijsaard en hij begreep dat hij met een groot kind te doen had, een van die zeldzame

zielen, die niet kunnen gelooven aan het bestaan van het kwaad en een warm gevoel ging van hem uit naar dien ouden man, die ondanks alles het verdoolde schaap was trouw gebleven en geen oogenblik zou aarzelen, Pina in zijn huis op te nemen, ofschoon het bijna zeker was, dat haar geheele familie haar met den nek zou aanzien.

Hij dacht even na, voor hij ten antwoord gaf:

— Ik weet waarlijk niet of er iets achter zit, mijnheer de notaris, maar — het is toch niet geheel en al onmogelijk! Zeg mij eens, moet die erfenis nu onverwijld aan onze wederzijdsche vriendin worden uitbetaald?

— Zonder den minsten twijfel! antwoordde Dominico Paoli. Natuurlijk — vooropgesteld dat zij de noodige papieren kan overleggen, waaruit onomstootelijk blijkt, dat zij werkelijk de dochter is van Francesco de la Carregia en zijn vrouw Luisa!

Pina had een snellen blik met Raffles gewisseld en slaakte een lichten kreet van ontsteltenis.

Zij wendde zich tot den notaris en vroeg:

— Zijn die papieren werkelijk volstrekt nodig, Maëstro?

— Dat moet ik wel vreezen, kindlief! antwoordde Paoli, terwijl hij zijn witte wenkbrauwen hoog optrok.

— Maar — gij hebt mij als kind op je knie laten spelen! Gij zoudt immers desnoods kunnen bezweren, dat ik werkelijk de dochter van Francesco de la Carregia ben!

— Daar zou ik geen oogenblik voor terugschrikken, meisjelief, maar — in ons land is dat niet voldoende! Gij moet papieren kunnen overleggen! Maar gij maakt mij werkelijk aan het schrikken! Ik hoop toch, dat gij ze hebt?

— Helaas, Maëstro — wat ik aan papieren heb, dat is achtergebleven in...

— In een andere stad! viel Raffles haar haastig in de rede, terwijl hij haar een waar-schuwenden blik toewierp.

Hij had dadelijk begrepen, dat de papieren, welke de identiteit van de jonge vrouw moesten vaststellen, zich te New-York bevonden, waar zij het laatst had vertoefd.

Nooit had zij die papieren noodig gehad — thans echter waren zij van het grootste gewicht, wilde zij aanspraak kunnen maken op de zeer groote erfenis, die reeds vijf jaren op haar wachtte.

Raffles had reeds nu het vaste besluit genomen, die papieren te gaan halen — maar al wist Pina zeer goed wie hij eigenlijk was, voor den waardigen notaris wilde hij dit het liefst verborgen houden en hij zou zich al te zeer blootgeven, wanneer hij bewees, binnen een etmaal van Lucca naar New-York heen en terug te kunnen reizen.

Onder het spreken was het drietal langzaam voortgelopen en nu riep de oude notaris een huurrijtuig aan, zooals ze alleen nog maar schijnen voor te komen in die half in het gebergte verborgen oude Italiaansche plaatsen en maakte een uitnoodigend gebaar tot Raffles,

— Ik reken er stellig op, graaf — dat gij ons de eer zult bewijzen, ons naar mijn huis te vergezellen en mijn lieve vrouw te leeren kennen!

Raffles aarzelde nog een oogenblik, maar hij begreep, dat hij nog meer zou moeten vernemen uit den mond van den notaris en daarom stapte hij eveneens in de oude, krakende vigilante, waarop het magere paard het op een sukkeldrafje zette en het rijtuig voorttrok over de ongelijke, groote keien.

Er werd niet veel gesproken want het was bijna onmogelijk zich verstaanbaar te maken boven het luide misbaar uit, hetwelk door het hobbelen van het rijtuig over de ellendige bestrating werd gemaakt.

Na een kwartier rijdens ongeveer, hield het rijtuig al weer stil voor een prachtig, zeker heel oud huis, hetwelk uit het midden van de 17de eeuw moest dateeren en in den loop der eeuwen ongeschonden was bewaard.

Het had een hoogen stoep, met een prachtig bewerkte balustrade, bekroond door twee geweldig groote lantaarns, een zwaar gebeeldhouwd balcon en ramen, waarboven breede guirlandes in marmer waren aangebracht.

De brave notaris toonde de blijdschap van een kind, toen hij de bewonderende blikken in de oogen van den vreemdeling las, want Raffles, die een kenner was, had aanstonds zijn aandacht geschonken aan den prachtigen voorgevel van het fraaie, oude huis, aan de achterzijde begrensd door een smallen, maar langen tuin, begroeid met olmen, populieren en lage struiken en die de helling van den lagen heuvel volgde, aan welks voet het huis was gebouwd.

Vol trots riep Dominico Paoli uit:

— Wat zegt gij van mijn huis?

— Het is een van de schoonste en zuiverste staaltjes van Italiaansche renaissance, hetwelk ik in langen tijd onder de oogen heb gehad! antwoordde Raffles met oprechte bewondering.

— Ik ben blij dat gij dat zegt, graaf! riep de waardige grijsaard uit. Het huis is al drie eeuwen in mijn familie, altijd van vader op zoon overgegaan — en steeds hebben er notarissen gewoond. In ons gezin werd de oudste zoon steeds notaris, de tweede zee-officier, de derde geneesheer, de vierde soldaat! En ik geef u de verzekering dat er in mijn familie heel wat soldaten voorkomen! Een hunner voerde in den vreeselijken wereldoorlog het derde legerkorps aan, dat aan de Isonzo streed!

Hij had onder het spreken den sleutel reeds in het oude slot gestoken, dat knarsend opening, het drietal trad binnen en dadelijk kwam er een oude knecht aanloopen, met gebogen rug en even spierwit haar als zijn meester.

Hij keek wel wat verbaasd op bij het zien van Raffles, maar bij de aanschouwing van de jonge vrouw kwam er iets van herkenning in zijn oude oogen en hij stamelde:

— Maar mijn hemel, dat is, — die dame lijkt sprekend op onze kleine Pina!

— Zij is het ook, mijn brave Jacquino — zij is het! riep de notaris opgewonden uit. En ga nu spoedig mede — ik wil u aan mijn vrouw voorstellen!

En de goede oude man haastte zich door de vestibule, vol fraaie, oude schilderijen, opende een deur, vatte Pina om het middel en duwde haar een ouderwetsche, met prachtige, heel oude meubelen voorziene kamer binnen, waar een oude dame zat, in een grijs zijden, eenvoudig kostuum, die dadelijk van haar plaats bij het raam opstond, om met de elegante en aangeboren hoffelijkheid van de Italianen, den vreemdeling te gaan begroeten.

Maar zij herkende Pina en het volgende oogenblik lagen de beide vrouwen in elkanders armen.

De twee mannen hadden zich een weinig afgewend en de oude notaris schraapte herhaaldelijk zijn keel, als iemand die veel last heeft van een verkoudheid.

Toch was het zeker geen zoodanige aandoening, die tranen in zijn oogen bracht en zijn lippen deed trillen.

Francesco Carregia was zijn beste vriend geweest en hij zelf had er bijna even smartelijk onder geleden als de vader, toen de vijftienjarige Pina, een kind nog bijna, met een nietswaardigen schelm haar geboortestad ontvluchtte.

Wel had hij naderhand van haar hooren spreken — het was zeker niet veel goeds geweest — maar zij hadden haar nu terug, zij zou het leven dat zij gevoerd had, zeker berouwen en alles kon weder goed worden!

Pina snikte zachtjes aan de borst van de oude dame, meer geschokt dan zij durfde bekennen, door dit onverwachte wederzien, na een zoo lange afwezigheid in den vreemde.

Maar ten slotte kwam er toch een einde aan deze ontboezemingen en men zette zich neder om rustig te praten.

Luisa Paoli had reeds een paar malen een nieuwsgierigen blik op Raffles geworpen en scheen iets te willen vragen, maar haar echtgenoot wierp haar een waarschuwend blik toe, en de beide oudjes fluisterden eenige oogenblikken met elkander, bij welke gelegenheid de kleine grijze dame herhaaldelijk het hoofd schudde en op afkeurende wijze zuchtte.

Zij begreep blijkbaar niet dat dat schoone, jonge paar als vrienden naar het scheen zoo langen tijd door de wereld had gereisd — en als vrienden alleen!

Men sprak al spoedig over de erfenis en de notaris herhaalde op ernstigen toon, dat er zonder de papieren van de jonge vrouw niet veel te beginnen zou zijn — na verloop van een zeker aantal jaren zou de erfenis dan onherroepelijk moeten vervallen aan haar oom en voogd, die thans het vruchtgebruik van het kapitaal had, hetwelk haar tante, Maria de la Carregia, die haar altijd zeer had liefgehad, aan haar vermaakt had.

— Wie is die oom en voogd? vroeg Raffles, die aandachtig had toegeluisterd.

— Hij heet Paolo Mussolini! antwoordde de notaris.

— Familie soms van den tegenwoordigen Italiaanschen Premier? vroeg Raffles verrast.

— Een volle neef!

— Oud of jong?

— Betrekkelijk jong nog — 45 jaar geloof ik!

— Wat doet hij?

— Wel, het fortuin van zijn pupil beheeren,

tot de ergename zich komt aanmelden! antwoordde Paoli.

— Hebt gij hem gekend? zoo wendde Raffles zich tot Pina, die nu en dan een schuwen blik op hem had geworpen.

— Ternauwernood! antwoordde de jonge vrouw. Hij kwam niet veel bij ons aan huis. Eerlijk gezegd kan ik mij niet begrijpen, waarom men juist hem tot mijn voogd en de beheerder van mijn fortuin heeft aangesteld!

— Omdat hij daartoe het naaste was! antwoordde de notaris rustig. Hij bestaat je in den bloede het naast, nu je ouders overleden zijn en jij hun eenig kind was!

— Dat is zeer interessant! merkte Raffles op. Pina is dus ook een bloedverwante van den stoutmoedigen fascist, die zich zoo onvoorziens van het gezag in zijn land heeft weten meester te maken! En zeg mij nu eens, waarde notaris — wie was eigenlijk de man, die voor het plaatsen van de advertenties had moeten zorgen?

— Wel — dat had ik aan Paolo Mussolini opgedragen! antwoordde de grijsaard een weinig bedremmeld onder den blik uit de groote, grijze oogen, die op hem gericht waren. Ik weet eigenlijk niet of ik daar wel goed aan gedaan heb — nu hij tevens het fortuin moest beheeren!

— Misschien wel niet — maar wij mogen vooral niet op de gebeurtenissen vooruitloopen! Die advertenties zijn niet geplaatst, dat is in ieder geval zeker, anders had ik ze moeten lezen, als Pina het niet zelf gedaan had — maar zooiets zal natuurlijk zeer moeilijk te bewijzen zijn! Mijnheer Mussolini zal misschien de verantwoordelijkheid op derden schuiven — — —

— Maar welk doel zou hij daar dan toch mee hebben gehad? riep Paoli op een toon van wanhoop, terwijl hij met zijn magere, witte vingers door het nog weelderige, krullende hoofdhaar woelde.

Raffles keek den naieven ouden man met een bijna medelijgend glimlachje aan en antwoordde toen langs zijn neus:

— Wel — hij had het vruchtgebruik, zegt gij — en vijf miljoen Lire tegen 5 % is een heel aardig bedrag voor een 45-jarig man! Bovendien vervalt het geheele fortuin aan hem, zeydet gij zooeven, wanneer de erfgename niet binnen een bepaald aantal jaren komt opdagen! De erf-

laatster schijnt geen rekening te hebben gehouden met de mogelijkheid, dat Pina wel eens in het huwelijk kon treden en kinderen krijgen!

— Dat zal ik nooit! zeide de jonge vrouw op nauwelijks hoorbaren toon.

— Dat moogt gij niet zeggen! kwam Raffles weder. Gij zijt nog zoo jong, gij zijt zeer schoon, vele mannen zullen naar uw hand dingen —

— Als zij weten dat ik rijk zal worden! riep Pina op bitteren toon.

— Dat is nog volstrekt niet zoo zeker — en ook zonder dat zullen zij komen, wees daar maar zeker van! hernam Raffles.

— Graaf Palmhurst heeft gelijk! riep de notaris uit — je wilt toch niet in een klooster gaan? Maar hoe het nu ook zij — ik ben een beetje ongerust geworden! Je moet maar dadelijk werk van de zaak maken, dunkt mij! Morgen zal je dadelijk je vordering moeten laten gelden!

— Zonder papieren? vroeg Pina met een zwak glimlachje.

— Drommels, dat is waar ook! riep Paoli verschrikt uit. Ik geloof dat mijn hersens achteruit gaan! Dat is een leelijke zaak!

— Maak u niet ongerust — die papieren zullen spoedig verschaft worden! zeide Raffles kalm.

En hij boog zich tot Pina over en zeide zoo zacht dat zij het alleen verstaan kon:

— Zeg mij slechts waar zij zich thans bevinden — en ik ga ze voor u halen!

— Gij?

— Ik zelf! Binnen 24 uren, als alles tenminste goed gaat, kan ik heen- en terug zijn gereisd!

— Wat mompelen die twee daar toch met elkaar? vroeg Paoli fluisterend aan zijn vrouw.

— Ik weet het niet, Dominico — maar over liefde praten zij niet, dat is zeker — en het is heel, heel jammer! zeide de oude vrouw zuchtend.

Hoofdstuk III.

Intriges.

Ongeveer drie kwartier na dit gesprek was Raffles weder op het groote sportveld terug en vernam daar tot zijn blijdschap, dat de Gemeente toestemming had gegeven tot het onderbrengen van de vliegmaschine in een der groote loodsen en dat de passen van Henderson en Brand in orde waren bevonden.

Raffles echter moest zich dienzelfden avond nog op het politiebureau aanmelden, maar daarmee was ook alles afgeloopen.

De portier was namelijk bij dit onderhoud niet aanwezig geweest en Brand had het volstrekt niet noodzakelijk gevonden van de aanwezigheid van Pina te gewagen, die zeker heel wat moeite zou hebben gehad met het vertoonen van een pas, want bij haar wonderlijke vlucht uit de Vereenigde Staten had zij waarlijk wel aan andere dingen moeten denken! Trouwens — wanneer zij zich ook maar even vertoond had, zou zij daarginds zeker onmiddellijk gearresteerd zijn!

Daar het nog altijd het prachtigste weer van de wereld was en de zon nog aan den hemel

stond, besloten de drie mannen naar de stad te wandelen, in plaats van gebruik te maken van een der smoorvolle elektrische trams.

— En — vertel nu eens wat? begon Brand na eenigen tijd nieuwsgierig. Waar heb je Pina Baretti gelaten?

— Zoo heet zij nu niet langer, beste Brand! Zij zal hier spoedig haar waren naam weder kunnen aannemen! En zij vertoeft thans in het huis van een ouden vriend, een braven notaris, Dominico Paoli geheeten, zoo door en door goed en rechtschapen, als alleen een rechtschapen notaris uit een ouderwetsch blijspel het kan zijn! Ik wist eigenlijk niet dat dergelijke lieden nog bestonden! Hij heeft haar gekend van den dag van haar geboorte af en haar vader was een van zijn beste vrienden! Maar ik heb je nog meer te vertellen — iets verrassends!

— Laat mij niet lang wachten!

— Zal ik eens vast vooruitloopen, Mylord, om naar een goed hotel om te zien? vroeg James Henderson, die zich op deze bescheiden wijze wilde verwijderen.

Maar Raffles had zijn gedachte doorgrond en zeide glimlachend:

— Dat hotel loopt niet weg, vriend James en wat ik te zeggen heb is volstrekt geen geheim!

Pina de la Carregia is de erfgename van een fortuin van 5 millioen Lire, dat haar vijf jaar geleden door haar tante is nagelaten, die zeer veel van haar moet hebben gehouden.

— Drommels! riep Brand uit. Dat is geen kleinigheid! Zelfs in aanmerking nemende, dat de Lire niet meer zooveel waard is als vroeger! Zij is dus nu een rijke erfgename uit een roman in afleveringen!

— Dat is zij zelfs meer dan je op het oogenblik wel denkt, mijn waarde! Het is een romantische geschiedenis! Want — ze is niet in het bezit van papieren, waaruit haar identiteit blijkt en wanneer zij die niet bezit, wanneer zij die niet aan den notaris, haren vriend, kan overleggen, dan ontvangt zij geen centesimo, al zwoer de brave oude man bij hoog en laag dat zij werkelijk Pina de la Carregia en niemand anders is! Dat is voor de Italiaansche wet niet voldoende — zij moet de houdster zijn van papieren, waaruit dat onomstootelijk blijkt, dus op zijn minst een geboortebewijs, een trouwacte of iets dergelijks!

— Maar zij is toch nooit getrouwd geweest?

— Dat niet — althans niet voor de wet, maar zij had er op gerekend om te trouwen, heeft zij mij verteld en zij had haar papieren op reis meegenomen, toen zij vluchtte met den man die haar heeft verleid. Maar er is nog meer!

— Het wordt een roman! Je zou mij waarlijk nieuwsgierig maken!

— Naar het schijnt is er al sedert eenige jaren naar haar gezocht, om haar dat geld te kunnen uitbetalen, dat oorspronkelijk berustte onder notaris Dominico Paoli. In het testament was echter gestipuleerd, dat een oom van de vluchteling, een zekere Paolo Mussolini het fortuin moest beheeren tot de erfgename zich zou komen aanmelden. Tot dat tijdstip, maar ook geen dag langer, zou hij het vruchtgebruik van het kapitaal hebben en ook het huis mogen bewonen, dat zij van haar tante erft, buiten en behalve het geld!

— Het begint waarlijk spannend te worden! En hoe zocht men haar dan wel?

— Langs den meer en meer gebruikelijken weg — door middel van advertenties!

— Ik herinner me niet iets dergelijks te hebben gelezen in de laatste jaren en ik mag toch wel zeggen dat ik iederen dag ongeveer 20 bladen van verschillende landen lees, door elkaar gerekend — de advertenties inclus — omdat die voor jou dikwijls het meest belangwekkend zijn!

— Je hadt die advertenties ook onmogelijk kunnen vinden, mijn waarde, om de afdoende reden dat zij niet zijn geplaatst!

— Wat is dat nu? riep Brand verrast uit. Wie had ze moeten opzoeken?

— Paolo Mussolini, de boedelbeheerder!

Brand liet een zacht, sissend geluid hooren, trok zijn wenkbrauwen hoog op, terwijl hij Raffles vorschend aankeek en zeide toen half binnensmonds:

— Dat is niet volkomen in orde!

— Diezelfde of een dergelijke opmerking maakte ik ook, Brand!

— Heb je er met den notaris, den vriend van Pina over gesproken?

— Natuurlijk! Maar die goede oude man is zoo goedgezind en zoo naief, dat hij, daar ben ik zeker van, nog niet goed begrijpt waar ik eigenlijk heen wil! En nu komt het interessante! Morgenochtend gaat hij met Pina bij verrassing naar haren oom Mussolini, die natuurlijk nog van niets weet — maar ik zal er bij zijn! Ik treed op als haar vriend en beschermer en ik kan rechten doen gelden, om voor haar belangen te waken! Ik zal dien oom en vruchtgebruiker eens goed opnemen — en dan zullen wij wel verder zien! Als hij volhoudt de advertenties werkelijk te hebben opgegeven — dan liegt hij, dan is hij een bedrieger!

— Wat geeft het hem — als het testament bepaalt, dat hij alles dadelijk aan haar moet afstaan, zoodra zij zich vertoont.

— Je vergeet, dat ze geen enkel papier bij zich heeft, zoo groot als een postzegel!

— Alle duivels — daar dacht ik inderdaad niet aan! riep Brand verschrikt uit. Hoe komt zij er aan?

— Heel eenvoudig — ik ga ze voor haar halen!

— Weet je dan waar ze zijn?

— Te New-York!

— Waar ergens?

— In het huis hetwelk zij het laatst met den hypnotiseur Ram Doulah, den aanvoerder van de bende van het Kwade Oog, bewoonde, voor zij naar een hotel overgingen! Zij heeft mij zoo juist verteld, dat de papieren daar zorgvuldig waren verborgen en dat zij, dom genoeg, vergeten heeft ze mee te nemen. Eigenlijk gezegd, beschouwde zij ze ook als volkomen zonder waarde, in het leven dat zij toen leidde!

— Maar dat huis kan wel weer door anderen bewoond zijn!

— Dat is zelfs zeker!

— Hoe kom je dan aan die papieren?

— Door er binnen te gaan en ze te zoeken! Ik weet de plek waar ze zijn, daar Pina mede nauwkeurig heeft beschreven en als de tegenwoordige bewoner mij niet goedschiks toelaat — dan moet het maar kwaadschiks!

Brand bleef eenigen tijd zwijgend en in gedachten verzonken doorloopen en begon toen weder:

— Dat is zeker een merkwaardige geschiedenis! Je noemde daar den naam Mussolini. Is die voogd en oom familie van den Italiaanschen minister-president?

— Een volle neef!

— Fascist?

— Ja!

— Jong?

— 45 jaar!

— En natuurlijk ongetrouwd!

— Zooals je zegt! Hij neemt het er goed van en het is duidelijk, dat hij geen oogenblik verwacht, het in schande gevluchte meisje nog ooit levend terug te zien! Nu, we zullen de berekeningen van dien heer eens in de war sturen, dat verzeker ik je!

— Als Mylord soms mijn hulp noodig heeft... klonk de zware stem van den reusachtigen Henderson.

— Dat denk ik haast niet, James! antwoordde Raffles glimlachend. Alles zal waarschijnlijk binnen enkele dagen beslist zijn! Als zij haar papieren kan toonen, dan moet hij het fortuin natuurlijk onmiddellijk afstaan — en ik zal wel zorgen dat zij ze spoedig in handen heeft! Het is echter zeer goed mogelijk, dat de voogd dadelijk bakzeil trekt en dan loopt de geheele zaak op rolletjes!

De mannen spraken nog eenigen tijd door over deze aangelegenheid, tot zij de stad bereikten en daar hun intrek namen in een vrij groot en modern ingericht hotel, dat juist voor het begin van den oorlog voltooid was en niet ver van het oude marktplein was gelegen, in het midden van de hoofdstraat van het stadje.

Zij betrokken dadelijk hun kamers, verfrischten zich, gingen dadelijk de stad in om andere klederen te koopen en dineerden in den lommerijken voortuin van een schilderachtige osteria, een van die wijnhuizen, waaraan Italië voor een gedeelte haar roem als touristenland bij uitnemendheid dankt.

Zij begaven zich tamelijk vroeg ter ruste, vermoeid door de reis en alles wat er aan was voorafgegaan en sliepen onmiddellijk in.

Den volgenden dag stonden zij tamelijk laat op, namen hun bad en na te hebben ontbeten nam Raffles weder afscheid van zijn beide metgezellen, met de belofte, dadelijk na afloop van de conferentie op het landhuis, hetwelk Mussolini tijdelijk bewoonde, terug te keeren.

Een wandeling van nauwelijks een kwartier bracht Raffles naar het schoone huis van den ouden notaris en hij begroette Paoli en Pina in de zonnige tuinkamer, vanwaar twee hooge, dubbele raamdeuren toegang gaven tot den fraaien tuin, overgoten door het gouden zonlicht van het Zuiden.

Pina begroette hem met die zachte melancholie, welke hij sedert eenigen tijd bij haar had waargenomen.

Hij hield even haar kleine hand vast en vroeg glimlachend:

— Verheugt gij u niet bij het vooruitzicht, misschien reeds heden of in ieder geval binnen enkele dagen de schatrijke erfgename te worden?

— Wat deert mij het geld! zeide Pina schouderophalend. Wat moet ik met die millioenen doen, wanneer mij het onontbeerlijkste ontbreekt!

Zij had zich half afgewend, maar Raffles dwong haar, hem weder aan te zien en zeide op zacht bestraffenden toon:

— Zijt gij het gesprek vergeten, hetwelk wij kort voor ons vertrek te New-York hebben gevoerd? Geld is niet alles — menigmaal is het geld verachtelijk — maar voorloopig is en blijft het nu eenmaal het middel om veel onrecht te

herstellen, veel lijden te stillen! Nu gij het in overvloed krijgt — nu zult gij ook moeten weten hoe gij het moet besteden!

— Ik heb uw woorden niet vergeten! zeide Pina zacht. Ik beloof u dat ik uw raad zal volgen. Gij hebt mijn denken een geheel andere richting gegeven, gij zijt als een goede engel in mijn leven verschenen.

Zij scheen zich te willen bukken, om haastig een kus op de hand van Raffles te willen drukken, maar deze hief haar snel op zeide ernstig:

— Dat moogt gij niet doen! Ik ben meer dan betaald voor wat ik jegens u deed! Ik heb een ziel kunnen redden — en dat mij dat in mijn toestand vergund werd, dat is mij het schoonste loon! Gij zijt mij geen dankbaarheid verschuldigd!

— Gelooft gij dat? En niettemin wilt gij toch opnieuw de grootste gevaren loopen om mij mijn papieren te bezorgen?

— Gevaren? herhaalde Raffles verwonderd. Wat meent gij?

— Dat vraagt gij? Tot twee malen toe moet gij den Oceaan oversteken in een vliegtuig! Zij kan neerstorten onderweg en dan zult gij reddeloos verloren zijn!

Zij huiverde onder het uitspreken van deze woorden en keek Raffles smeekend aan.

— Mijn vliegtuig valt niet! antwoordde Raffles bedaard. En als zij valt — dan heeft het lot het zoo gewild. Ik ben fatalist, ziet gij en ik geloof dat ik niet eerder zal sterven, voor ik aan den onderkant ben gekomen van de bladzijde in het Boek van het Leven, waaronder het noodlot voor mij een streep heeft gezet! Maar daar komt onze brave notaris reeds aan — het wordt tijd om te vertrekken!

Inderdaad, Dominico Paoli kwam met zijn gouden horloge in de hand aanstappen en riep reeds bij de deur:

— Wij moesten nu maar op weg gaan! Het is een rit van bijna vijf kwartier!

— Met een auto? vroeg Raffles.

Paoli verschoof zijn gouden bril en weer gingen zijn ruige, witte wenkbrauwen de hoogte in, als van iemand die zeer verbaasd is.

— Een auto vraagt gij? Wildet gij hier een auto vinden? Er zijn er geen zes in de geheele stad! Wat zou men er ook hier in dit bergachtig terrein mee moeten doen? Geen auto is

sterk genoeg om de steile wegen in deze streken te beklimmen! Dat doen paarden beter!

— Wij rijden dus te paard?

— Wij gaan per rijtuig! Een rijtuig, met vier paarden getrokken, waarde graaf!

Gij zult er van genieten — gij zijt romantisch aangelegd, geloof ik!

— Een weinig — op zijn tijd, waarde Maëstro! antwoordde Raffles glimlachend. Maar als ge mij de waarheid vraagt, zou ik de voorkeur geven aan een rijpaard.

— Gij zult er een hebben, graaf — gij zult er een hebben! riep de grijsaard op levendigen toon. De stalhouder woont vlak naast de deur — gij kunt u zelf een rijdier uitkiezen!

Allen verlieten nu het vertrek en spoedden zich naar de straat, waar het gouden zonlicht een grillig spel speelde met de prachtige, verweerde gevels der oude huizen, het verguldsel der balconleuning en de blinkend opgepoetste vensterruiten.

Alles voorspelde een verrukkelijken dag, mischien wel wat al te warm.

Voor de deur van het notarishuis stond reeds een open kalesh, waarvan Italië ook al het monopolie schijnt te hebben en die in andere landen reeds lang verdwenen zijn, een van die voertuigen op vier groote wielen, op voortreffelijke lange veeren opgehangen en gemakkelijk plaats biedend aan vier personen.

Het had een kap, die bij regen opgezet kon worden, een hoogen bok en het was met vier kleine, maar sterke paarden bespannen.

Het rijtuig was zeker al heel oud, maar het zag er goed onderhouden uit en de notaris verklaarde glimlachend dat hij met datzelfde rijtuig al sedert 35 jaren met zijn echtgenoot uitstapjes in de omstreken maakte.

Zelfs de koetsier was dezelfde gebleven en alleen van de paarden was hij niet heel erg zeker!

Raffles trad snel bij den stalhouder binnen, die een aardig mondje Engelsch bleek te praten en het duurde niet lang of hij had een uitstekend paard uitgezocht, jong en krachtig, dat hij dadelijk liet zadelen.

Om zijn kostuum behoefde hij zich niet te bekommeren, want eigenlijk had hij er op gerekend zelf een auto te moeten besturen en hij droeg dus gele beenkappen en een sportpet.

Hij wierp zich in den zadel, voegde zich bij het rijtuig, waarin Pina en haar oude vriend reeds hadden plaats genomen en zeide:

— Ik ben gereed!

De oude koetsier keek tersluiks even naar de krachtige lenige gestalte op den rug van den schimmel, bromde eens goedkeurend, klakte met de tong en zette aldus zijn vier paarden aan, die in een kort, gelijkmatig drafje vertrokken.

Lucca behoort zeker tot een van de oudste, merkwaardigste en schilderachtigste steden van Italië's Noordelijke helft en Raffles genoot zwijgend, zeer verheugd met deze korte vakantie, al wist hij dat hem binnen enkele dagen weder een zware taak wachtte.

Reeds herhaaldelijk was hij met zijn vlieg-machine den Oceaan overgestoken, hij had altijd op zijn trouw toestel staat kunnen maken, maar toch — een val, boven een der weinig bevaren gedeelten van den Oceaan, zou hem noodlottig kunnen worden.

Maar nu zette hij alle denkbeelden daaromtrent uit het hoofd, want hij wilde nu alleen zijn aandacht wijden aan de mooie oude huizen, het middeleeuwsche kerkje en verder aan de heerlijke omstreken van het stadje, met hun wijnbergen, hun lachende heuvels, hun beboschte dalen, waardoor kristallare riviertjes stroomden en in de verte zijn schoone machtige bergen.

Nu en dan maakte hij een opmerking, maar noodig was het eigenlijk niet, want de oude notaris sprak wel voor drie!

De goede Paoli scheen reeds geheel vergeten te hebben dat zijn schoone vriendin, die zoo plotseling was wedergekeerd, zeer waarschijnlijk heel wat moeite zou hebben om haar rechten te doen gelden, zoolang zij haar papieren niet bezat.

En Raffles overwoog, dat, alles welbeschouwd, dit bezoek aan den voogd eigenlijk overbodig was — want zelfs al wilde hij het, zoo zou hij toch niet in staat zijn het fortuin over te dragen bij gebreke aan de noodige documenten!

Toch hoopte Raffles uit zijn houding te kunnen opmaken hoe Paolo Mussolini zich ten aanzien van den plotselingen terugkeer zijner pupil, die hij ternauwernood had gekend, zou gedragen.

Want Raffles bleef den man verdenken.

Men had hem opgedragen, door middel van advertenties een onderzoek in te stellen naar

Pina de la Carregia en dat hij dit had nagelaten, stond voor Raffles vast.

Dat kon slechts met een enkel doel zijn geschied — om zoolang mogelijk en misschien wel voor altijd te blijven genieten van het vruchtgebruik van het groote fortuin, dat omstreeks 250.000 Lire per jaar opleverde, om van het groote landhuis en de opbrengst der landerijen nog niet eens te gewagen!

Neen, er moest bepaald een streekje los zijn aan dien Mussolini en Raffles had zich stellig voorgenomen, zijn intriges tegen te werken!

Het was een van de heerlijkste ritten, welke Raffles sedert langen tijd gemaakt had.

De weg klom heel langzaam, de lucht werd hoe langer hoe zuiverder, telkens kwam men een weinig hooger boven het dal en dan werd ook steeds het uitzicht wijder en schooner.

Na een rit van ruim een uur kon men Lucca als een klein, wit speelgoedstadje in het midden van het dal zien liggen, met de wegen, die er op uitliepen en de rivier, die er als een zilveren lint langs liep.

Pina had al dien tijd niet veel gesproken, maar het was duidelijk, dat ook zij genoot van dien rit — misschien wel de laatste in gezelschap van den man, dien zij zoo innig was gaan liefhebben en die haar van den afgrond had teruggetrokken.

Haar geheele verleden kwam haar thans voor als een booze droom, waaruit zij was gewekt door John Raffles — die toch zelf een dief was.

Telkens trachtte zij zich dit klaar voor oogen te stellen, maar zij slaagde er niet in, hem anders te zien dan als een romantisch, stoutmoedig ridder, die op zijn eigen wijze trachtte, de maatschappij te verbeteren — een Don Quichot wellicht, maar evenals die Spaansche, dolende ridder, bezielde met den vurigen wensch, onrecht te bestrijden en smart te lenigen.

Zij wist dat haar liefde zonder uitzicht was en toch genoot zij op dien morgen onuitsprekelijk.

Misschien kon alles nog ten goede veranderen, misschien bezweek Raffles ten slotte wel voor de onweerstaanbare kracht van haar liefde voor hem, zoo dacht zij — — —

Het was nog geen elf uur toen het fraaie, witgepleisterde landhuis in het gezicht kwam, hetwelk reeds morgen aan Pina had kunnen toebehooren, als zij zich slechts voldoende had kunnen legitimeeren.

Het was prachtig gelegen te midden van weelderige weiden en boomgaarden en omgeven door een park van eeuwenoude boomen.

De vier paarden, nog even frisch als toen zij vertrokken, trokken den open landauer in hun korten, pittigen draf den flauw hellenden weg op en met een eigenaardigen kreet bracht de oude koetsier ze vlak voor het hooge, vergulde ingangshek tot staan.

Voor hij van den bok had kunnen komen, had Raffles zich in het zadel reeds een weinig voorovergebogen en aan den zwaren, koperen belknop getrokken.

Er verstreken eenige minuten en toen kwam er een bediende aanloopen, die nieuwsgierig naar de bezoekers keek, maar toch aanstonds het hek opende, teneinde het rijtuig te laten passeeren.

— Is mijnheer Mussolini te spreken? vroeg Paoli, die zich tot den bediende wendde.

— Mijnheer is thuis, mijnheer! antwoordde de bediende diplomatiek.

— Zeg dan maar, dat notaris Paoli hem wenscht te spreken — en dat hij door twee vrienden is vergezeld, waarvan mijnheer Mussolini er een

althans zeer goed kent, of tenminste moet kennen! Rijd op, koetsier!

De oude koetsier stuurde zijn vier kleine paarden met groote behendigheid door het wijdgeopende hek en reed langs den oprijweg naar het fraaie terras, hetwelk zich voor een groot gedeelte van het landhuis uitstrekte, terwijl de bediende voortuitsnelde.

Pina en Paoli stapten uit, Raffles sprong van zijn paard en gaf de teugels over aan een snel toegeschoten staljongen.

Pina had bedroefd om zich heen gekeken en zeide op zachten toon:

— Het huis herken ik natuurlijk heel goed — ik heb hier zoo vaak als kind bij tante Maria gespeeld — maar de gezichten van de bedienden zijn mij allen onbekend!

— Hij zal de oudjes wel dadelijk hebben weggestuurd! bromde Raffles zachtjes voor zich heen.

Zij moesten nog even wachten en toen keerde de bediende terug, en verzocht hem te willen volgen — mijnheer Paolo Mussolini zou hen dadelijk ontvangen.

Verrukkelijk zijn de
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk IV.

Een treurige tijding.

De drie bezoekers volgden den bediende door een breede, met marmier bevloerde gang naar een ruim werkvertrek gelijkvloers, waarvan de drie wijd geopende ramen uitzicht gaven op het park aan de achterzijde van het huis.

Aan de meubels, zoowel als aan hun plaatsing, was het duidelijk te zien, dat dit vertrek niet altijd de werkkamer van een rijken landeigenaar was geweest.

Zij waren splinternieuw en sommige donkere plekken van het behangsel toonden de plaats aan, waar zeer langen tijd andere meubelen hadden gestaan.

Maar Pina had nog nauwelijks tijd gehad om de verandering op te merken, die er met het geliefkoosde vertrek van haar tante had plaats gegrepen, want reeds stond Paolo Mussolini op, die blijkbaar voor zijn prachtig schrijfbureau van palissander hout had zitten schrijven en de bezoekers was tegemoet getreden.

Hij was een lang, schraal man, met een echt Italiaansch type, zeer donker, met een grooten cenigszins gebogen neus, een fijn zwart kneveltje en schitterende zwarte oogen, die nu en dan een flakkerenden blik hadden.

Raffles, die zich bescheiden een weinig op den

achtergrond had gehouden, vestigde zijn blik aanstonds op het gelaat van den man en hij was een te goed menschenkenner om niet te zien dat de plotselinge terugkomst van Pina de la Carregia haren voorged een grooten — en zeer onaangenaamen schok had gegeven, al wist hij dit ook meesterlijk te verbergen.

Hij hield zich alsof hij de jonge vrouw niet aanstonds herkende, wendde zich met een buiging tot Paoli en zeide met een stem, die ternauwernood trilde:

— Het is tamelijk lang geleden sedert wij elkander voor het laatst zagen, waarde Maëstro! Wilt ge mij zeggen waaraan ik het doel van uw komst te danken heb — van deze dame en dien heer daarginds?

— Herkent gij haar dan niet? riep de notaris vol verbazing uit. Herkent gij uw eigen nicht en pupil niet eens? Maar het is Pina! Het is Pina de la Carregia! Zij is teruggekeerd na een afwezigheid van ruim tien jaren — en zij komt u van een groote verantwoordelijkheid ontheffen!

Raffles glimlachte onwillekeurig bij het hooren van deze naieve woorden, want Mussolini zag er eigenlijk volstrekt niet uit als iemand die er bijzonder op gesteld is om zich van die geldelijke verantwoordelijkheid te zien ontheven!

Hij had zich langzaam tot de jonge vrouw gewend, vatte de kleine, koude hand, die hem aarzelend werd toegestoken, drukte er een eerbiedigen kus op en zeide toen hoffelijk:

— Ik heet u hier welkom, nicht! De waarheid bovenal — ik had u zeker niet zoo spoedig terugverwacht!

— Noemt gij dat spoedig? riep Paoli verontwaardigd uit. Ik noem het een eeuwigheid!

Mussolini had zwijgend een paar stoelen bijgeschoven en noodigde de bezoekers met een gebaar uit, plaats te nemen.

Raffles zag aan de uitdrukking van zijn gezicht duidelijk, dat hij tijd trachtte te winnen en voor zichzelf poogde uit te maken, welke gedragslijn hij moest volgen.

Dat hij een man van geestkracht was, die niet zoo spoedig zou toegeven, dat was in zijn scherpe trekken duidelijk genoeg te lezen.

— Gij hebt nog een kleinigheid vergeten! zeide Mussolini glimlachend toen allen gezeten waren. Zoudt ge mij niet eens aan dezen heer voorstellen?

— O, die vergeetachtigheid! riep Paoli op klagenden toon. Laat mij het verzuim dadelijk herstellen! Dit is graaf Palmhurst van Londen en een zeer goed vriend van mijn lieve Pina!

Raffles stond weer op en de twee mannen bogen stijf voor elkander.

Het was alsof zij instinctief gevoelden, dat zij vijanden in elkander hadden te zien.

— Ik ben zoo vrij geweest, Pina te vergezellen, omdat ik meende dat het wellicht noodig was, met eenigen nadruk voor haar rechten op te komen! begon Raffles rustig.

— Maar — die rechten zijn toch onaantastbaar! zeide Mussolini langzaam, terwijl hij Raffles met zijn zwarte oogen aandachtig opnam. Mijn waarde nicht heeft slechts haar papieren te toonen en over eenige dagen reeds kan de overdracht plaats vinden. Het testament, dat in de brandkast van onzen waarden Maëstro berust, is natuurlijk niet voor aanvechting vatbaar!

Zonder dat er een spier van zijn gelaat vertrok, hernam Raffles:

— Pina heeft geen papieren — laat ik liever zeggen: zij heeft ze nog niet! Daarmee zullen waarschijnlijk eenige dagen verstrijken, maar zij zullen verschaft worden, dat verzeker ik u!

Er kwam een loerende uitdrukking op het gelaat van Mussolini en in zijn oogen kwam een schittering, toen hij haastig uitriep:

— Geen papieren? O, maar dan moet ik er berouw van hebben, dat ik madame zooeven als mijn nicht heb begroet! Want dan blijkt het uit niets, dat zij inderdaad Pina de la Carregia is!

— Mallepraat! riep Paoli op boezen toon. Nonsens! Ik heb haar in mijn armen gehouden, toen zij nog geen uur ademhaalde! Gisteren, toen zij tot ons terugkeerde, heb ik haar onmiddellijk herkend! Een vergissing is hier buitengesloten!

Maar koeltjes hernam Mussolini:

— Gij weet hoeveel eerbied ik voor uw inzicht koester, waarde Maëstro — maar het spijt mij, u te moeten zeggen, dat dit niet voldoende is! Gij zijt notaris en dus volkomen op de hoogte van de wetten, die op dergelijke zaken betrekking hebben! Het doet mij waarlijk leed, maar ik kan deze dame natuurlijk onmogelijk erkennen als mijn nicht Pina, alvorens mij de papieren worden overgelegd, waaruit dit onomstootelijk blijkt!

— Juist wat ik verwacht had! bromde Raffles voor zich heen! Volgens de letter van de wet heeft de kerel natuurlijk gelijk! Nu, wij zullen wel eens zien!

En luid vervolgde hij:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Mussolini, maar de terugkeer van mijn vriendin zou wellicht aanzienlijk bespoedigd hebben kunnen zijn, wanneer men niet verzuimd had — ik zeg nog niet: moedwillig had nagelaten — de advertenties te plaatsen, waarin zij dringend werd opgeroepen, te Lucca terug te keeren, om de erfenis van haar tante in ontvangst te nemen!

Voor een onderdeel van een seconde tróf een giftige blik Raffles als het ware als een dolkstoot, maar reeds het volgende oogenblik zeide Mussolini zoetsappig:

— Van opzet kan hier natuurlijk geen sprake zijn, graaf! Wanneer die oproepingen inderdaad niet in de verschillende bladen verschenen zijn, hetgeen overigens volgens mij volstrekt niet zeker is, dan hebben wij slechts te doen met de grove nalatigheid van een mijner ondergeschikten.

— Ik zou gaarne eens met dien ondergeschikte spreken! hernam Raffles bedaard.

— Het spijt mij dat ik dat verzoek niet kan inwilligen — ik heb dien man reeds een half jaar geleden ontslagen en wanneer ik mij niet vergis, is hij naar een der Zuid-Amerikaansche Staten geëmigreerd!

— Ook dat heb ik voorspeld! mompelde Raffles binnensmonds. De dader is dood en ligt op het kerkhof! Nu vriend — we zullen eens zien welk gezicht je over eenige dagen trekt!

Hij liet een kort lachje hooren en vervolgde luid:

— Dat treft waarlijk al bijzonder ongelukkig! Maar eigenlijk gezegd doet het er ook niet meer toe. Pina de la Carregia is naar Lucca teruggekeerd, ook zonder advertenties! En over eenige dagen zal zij in het bezit zijn van haar erfenis!

— Dat spreekt vanzelf! Daartoe behoeft zij slechts haar legitimatiepapieren te toonen! riep Mussolini uit.

— Die papieren zal zij u binnen twee dagen, ten hoogste drie kunnen toonen! hernam Raffles koeltjes.

— Waarom heeft zij ze niet aanstonds medegebracht?

— Omdat... omdat zij wat overhaast moest

vertrekken! Maar ik weet waar ze zijn — ik ga ze halen!

Mussolini was opgesprongen en weer wist hij zich meesterlijk te beheerschen, toen hij opgewekt uitriep:

— Ik wensch u geluk, madame, met zulk een beschermer! Hij zal u stellig binnen enkele dagen de erfenis doen uitbetalen! Zoodra mij de papieren getoond worden, acht ik mij natuurlijk ontheven van mijn plichten als boedelbeheerder! Het landhuis is dan tot uw dienst en — notaris Paoli zal u zeker onverwijld het kapitaal uitkeeren, waarvan ik dan tot op dien dag het vruchtgebruik zal hebben genoten! Hebben wij nog iets te bespreken?

Maar reeds was Raffles op zijn beurt opgestaan en zijn stem klonk koel, toen hij antwoordde:

— Ik zou mij niet kunnen voorstellen om welke reden wij nog langer misbruik zouden maken van uw vriendelijkheid, om ons een deel van uw kostbaren tijd toe te staan, mijnheer Mussolini! Kom Pina — wij zullen gaan! Over drie dagen zul je hier, als je dat verlangt, kunnen intrekken!

Pina was opgestaan en op Mussolini toegetreden.

— Wilt ge mij de hand niet geven, oom? vroeg zij op zachten toon.

— Maar natuurlijk, madame! antwoordde Mussolini haastig. Weliswaar kan ik u helaas niet wettig als mijn nicht begroeten — maar... de stem des bloeds, nietwaar...?

Hij had opnieuw haar hand gevat, kuste ze nogmaals, boog zwijsend voor den notaris, die herhaaldelijk iets had willen zeggen, zonder het zoover te kunnen laten komen en geleidde zijn bezoekers naar de deur, waar hij op den knop van de electriche schel drukte, teneinde zijn bediende te waarschuwen.

Deze kwam spoedig toelopen en bracht het drietal naar de groote voordeur.

Zij bleven daar nog een oogenblik zwijsend wachten, tot het rijtuig en het rijpaard van Raffles weder waren voorgebracht en zij waren al weder eenigen tijd op den terugweg, toen Paoli uitbarstte:

— De begroeting was niet zeer hartelijk! Het is onbegrijpelijk, maar ik geloof niet dat Mussolini zeer verheugd was je terug te zien, Pina!

Raffles onderdrukte een glimlach en zeide toen:

— De vreugde zal hem integendeel misschien een weinig in verwarring hebben gebracht, waarde Maëstro!

Maar op zachten toon voegde hij er aan toe, alleen voor Pina verstaanbaar, terwijl hij zich over den nek van zijn paard naar haar toeboog:

— Ik geloof dat die oom van je een gevaarlijk heerschap is, Pina! Morgen vertrek ik reeds zoo spoedig mogelijk, om de papieren te gaan terughalen! Dan is hij natuurlijk gevangen en zal wel door den zuren appel moeten heenbijten en het landhuis afstaan, terwijl hij dan het vruchtgebruik van het kapitaal ook kwijt is!

Hij verhief zijn stem weer en wendde zich tot den notaris met de vraag:

— Wat voerde die Mussolini eigenlijk uit, voor hij een gemakkelijk leventje kon leiden van de rente van het kapitaal?

De brave notaris scheen geruimen tijd met de grootste inspanning na te denken, zette zijn breedgeranden strooehoed af om in zijn witte haren te kunnen woelen en antwoordde ten slotte bij wijze van slotsom van zijn gepeins:

— Niets voerde hij uit! Hij was luitenant bij de dragonders, hij was lid van de Officersclub, hij speelde hoog en die schulden liet hij door zijn vader betalen, zoolang de brave man leefde. Toen hij stierf, was er ook geen centesimo meer over!

— Spelen en lulakken — dat zijn dus eigenlijk alleen negatieve bezigheden! hernam Raffles hoofdschuddend. Nu, onze man zal naar een broodwinning moeten omzien, dat gaat niet anders!

En nu werd er verder niet meer over de zaak gepraat en het drietal keek liever naar al het schoone, dat zich aan de blikken voordeed.

Raffles lunchte in het gezelschap van den vriendelijken ouden notaris, Luisa en Pina en daarop nam hij afscheid van de jonge vrouw, want hij zou haar voor zijn vertrek wel niet meer terugzien.

Pina was zeer bleek en hevig ontroerd, toen zij Raffles krampachtig de hand drukte.

— Kom spoedig terug! zeide zij op heeschen toon. Ik kan je nog niet missen — nu nog niet! Ik ben nog niet sterk genoeg — later misschien! Ik weet dat het een vrouw niet voegt om dergelijke dingen te zeggen — maar ik kan niet anders. Tot ziens, Raffles — tot ziens!

En met die woorden rukte zij haar hand plotseling weder los en vluchtte weg.

Des middags maakten Henderson en Raffles alies voor de reis in orde, want Raffles had op het laatste oogenblik besloten, den reus met zich mede te nemen. Zij zouden dan om beurten de machine kunnen besturen en aldus de groote vermoeyenissen van de reis verminderen.

Allen begaven zich vroeg ter ruste en reeds om zes uur in den volgenden morgen gingen de drie mannen naar het sportveld, waar de machine vliegklaar werd gemaakt.

Voor de leuze had Raffles zich den middag te voren het Engelsche visum op zijn pas laten drukken, ofschoon hij volstrekt niet voornemens was van dit document ten name van graaf Palmhurst gebruik te maken.

Juist om zeven uur klommen de twee mannen aan boord van de vliegmachine, nogmaals drukte Brand Raffles de hand, de schroef begon te draaien en de „Duivel der Lucht” steeg trotsch in de lucht omhoog.

Daar Raffles haar tot de grootste snelheid aandreef, deed de vliegmachine den overtocht in nauwelijks negen uren!

In Europa zouden de klokken dus vier uur in den middag hebben aangewezen, maar wegens het tijdsverschil van zes uren, stonden zij te New-York pas op tien in den morgen, toen Raffles dicht bij de hoofdstad neerstreek en de machine onderbracht in de loods van denzelfden braven boer, die hem al eens meer ten dienste was geweest.

Raffles had al spoedig de straat en het huis gevonden, waar Pina gedurende eenige maanden had gewoond met den geheimzinnigen Indiër, hypnotiseur en telepaat, zonder ooit te hebben vermoed dat hij niemand anders was dan de Moloch, dat wil zeggen de aanvoerder van de bende van het Kwade Oog.

Maar een groot gedeelte van den middag ging er mee heen, voor Raffles er ten slotte onder een vermomming in slaagde, de kostbare papieren weg te halen uit een schuilplaats in de kamer, welke de jonge vrouw hem nauwkeurig had beschreven.

Toen hij ze in zijn handen hield, las hij ze vluchtig door, en slaakte een zucht van verlichting.

De documenten die hij zooeven gevonden had,

waren ruimschoots voldoende om de identiteit van de jonge vrouw vast te stellen en met behulp daarvan zou zij zich aanstonds door notaris Paoli de erfenis kunnen doen uitbetalen en de brave oude man behoefde dan niet langer gebukt te gaan onder den zwaren plicht, welke zijn beroep hem oplegde, om aan zijn kleine beschermeling het fortuin te onthouden, hetwelk haar van rechtswege toekwam.

Hij deed de papieren in de lederen portefeuille, opzettelijk voor dat doel meegenomen, borg die goed weg in den binnenzak van zijn vest, verliet het huis en voegde zich weder bij Henderson, die gereed stond, desnoods handelend op te treden.

— Hebt gē ze, Mylord? vroeg de reus vol spanning.

— Ik heb ze, beste Henderson! antwoordde Raffles.

— Wij gaan dus dadelijk weder terug?

— Zie je niet tegen de vermoënis op?

— Welneen, Mylord! Als wij om beurten de vliegmaschine sturen, kunnen wij ieder vier of vijf uren slapen! Dat is toch ruimschoots voldoende, dunkt mij!

Raffles klopte hem glimlachend op den schouder en zeide:

— Dat is het ook! Maar dan zullen wij toch eerst een stevigen maaltijd gebruiken, om beter tegen de vermoënisten bestand te zijn! Wij zullen om negen uur weder vertrekken!

— Wanneer komen wij dan aan, Mylord?

— Wel, negen uur later, waarde James, als alles goed gaat!

— Dat wil zeggen om zes uur in den morgen?

— Dat wil zeggen — om twaalf uur des middags, Europeesche tijd!

Henderson schudde mismoedig het hoofd en bromde:

— Uit die tijdsverdeeling zal ik mijn heele leven niet wijs worden! Over een reis van negen uren doen wij er volgens de klok maar drie, als wij van Europa naar Amerika reizen — en volgens diezelfde klok vijftien, als wij in omgekeerde richting gaan!

— Vriend James — ik verzeker je dat de zon het heel goed weet! hernam Raffles lachend.

Het heele onderscheid ligt hierin, dat wij met dit schitterende hemellichaam meereizen als wij Westwaarts vliegen en het tegemoet gaan als wij in Oostelijke richting gaan! De zon is zes uur later boven New-York dan boven Londen! Met mijn vliegmaschine ben ik er negen uren later — het verschil is drie uur! Begin je het te begrijpen?

Henderson had zijn voorhoofd in diepe plooiën getrokken en zijn vuisten krampachtig gebald.

Toen riep hij wanhopig uit:

— Ik doe er mijn best toe, Mylord — maar ik vrees dat het niet zal gaan!

— Dan zal ik het je later wel eens op een aardbol duidelijk uitleggen, James! Ga nu mede, wij zullen gaan dineeren!

De twee mannen gebruikten een stevig middagmaal in een der hotels, reden toen met de elektrische tram naar een der voorsteden, begaven zich te voet naar de boerderij, waar de vliegmaschine was opgeborgen en nauwkeurig om negen uur in den avond stegen zij op.

Zij moesten thans op het compas vliegen, ofschoon het nieuwe maan en de lucht buitengewoon helder was.

Zij vlogen echter de zon met buitengewone snelheid tegemoet en het werd dus voor hen veel spoediger dag dan voor al degenen, die te New-York waren achtergebleven.

De reis had zonder eenig ongeval plaats en de klokken van Lucca wezen het twaalfde uur aan, toen de „Duivel der Lucht” weder op het sportveld neerstreek.

Zij was nog niet eens tot stilstand gekomen, of over het veld kwam een man aansnellen, die hijgend en met bleek gelaat Raffles bij den arm greep.

Het was Charles Brand.

Raffles zag aan het vertrokken gezicht van den jongen man aanstonds, dat er iets ernstigs was voorgevallen.

— Wat is er — wat is er gebeurd? vroeg hij, zelf ontdaan. Toch niets met Pina?

Brand knikte en bracht er stamelend uit:

— Pina is sedert vanmorgen vroeg spoorloos uit het huis van notaris Paoli verdwenen!

Hoofdstuk V.

Het onderzoek.

Raffles bleef wel een minuut lang onbeweeglijk als een steenen beeld op dezelfde plaats zitten.

Zijn gelaat had een harde, bijna wreede uitdrukking aangenomen.

Toen wendde hij het hoofd langzaam naar Brand, die bleek naast de machine stond en vroeg:

— Is de politie reeds op de hoogte gebracht?

— Nog niet! Je moet denken, dat wij eerst aan een ongeluk geloofden.

— Waarom?

— Omdat zij om zeven uur reeds was opgestaan en nog voor het ontbijt verklaard had een wandelrit te willen maken. Zij zou echter om negen uur weder terug zijn, op zijn laatst, zooals zij verzekerde.

— En — zij keerde niet terug?

— Neen!

— Had zij gezegd, waarheen zij zich zou begeven?

— Ja — zij wilde den heuvel bestijgen, in de richting van haar landhuis!

— Wat is er geschied, toen zij om negen uur niet terug was gekeerd?

— Paoli en zijn vrouw hebben toen nog een vol uur gewacht en toen hun ongerustheid tot het toppunt was gestegen, zonden zij een bediende naar ons hotel, om te verzoeken of je dadelijk wilde komen. De oudjes schenen geheel en al vergeten, dat je vertrokken was om de papieren te halen. Ik ben toen natuurlijk dadelijk met dien bediende mee terug gegaan, ik heb mij de zaak laten uiteenzetten en daar ik mij dadelijk door hun ongerustheid voelde aangestoken, ben ik er met een drietal bedienden en nog twee knechts van den braven stalhouder op uitgetrokken in de aangewezen richting.

— En — niets gevonden?

— Jawel — haar paard! Wij vonden het, rustig grazende heel boven op den heuvel en niet ver van het landhuis — maar evenmin ver van den rand van den afgrond, die daar gaapt.

— Is toen het ravijn doorzocht?

— Dat spreekt vanzelf! Daar beneden snelt een bergstroom voort en — — als zij daar om-

laag was gestort, dan zou haar lichaam zeker verpletterd zijn op de spitse rotspunten en door den stroom zijn meegevoerd. Ik keer nu juist van die plek terug en ik was nog geen vijf minuten hier op het veld, toen ik de vlieg-machine zag naderen. Ik heb den armen Paoli, die radeloos is van smart, aangeraden met het waarschuwen van de politie te wachten, totdat je zou zijn teruggekeerd!

Raffles bleef met gebalde vuisten een oogenblik voor zich uitstaren en mompelde toen tusschen de tanden:

— Mijn schuld! Alleen mijn schuld! Ik heb dien Paolo in zijn oogen gezien — en ik had dadelijk moeten begrijpen, waartoe een man met zulk een blik in staat was!

— Je denkt dus — — je vermoedt — —

— Ik acht dien man tot alles in staat, zeg ik je! Wij moeten dadelijk handelen. Wij gaan er heen! Henderson blijft hier, totdat hij gewaarschuwd wordt!

Raffles was nu snel uit de machine gesprongen, door den reus gevolgd en het toestel werd opnieuw naar de loods gereden.

Formaliteiten behoeften nu niet te worden vervuld, want niemand van de beambten zou hebben kunnen zeggen of de aluminium vlieg-machine Italië al of niet verlaten had.

Henderson zou wachten in een kleine osteria, niet ver van den ingang, waar zich een telefoon bevond, tot hij orders zou krijgen.

Raffles en Brand echter sprongen op de elektrische tram die naar de stad reed en onmiddellijk begaven zij zich naar het huis van den ouden notaris, dien zij in een beklagenswaardigen toestand van overspanning en droefheid aantroffen.

Raffles trad dadelijk op hem toe, drukte hem de hand en zeide:

— Gij moogt u niet aan uw smart overgeven, waarde Maëstro! Ik wil u niet bedriegen, dat ik zelf den toestand al ernstig beschouw — maar alles is misschien nog niet verloren! Pina leeft waarschijnlijk nog — die schurk van een Musso-

lini zal haar misschien, na haar ergens gevangen te hebben gezet, willen dwingen om een of ander stuk van afstand of overdracht te teekenen.

— Wat — gij denkt dus — — ! riep Paoli met een schreeuw van ontsteltenis en woede, terwijl hij opsprong en Raffles met verwilderde oogen aanstaarde.

— Ik vermoed nog slechts, waarde Maëstro! Wees om 's hemelswil bedaard. Aan een ongeluk kan ik bijna niet gelooven, want Pina was een voortreffelijke amazone en mijn vriend heeft mij medegedeeld, dat zij een volkomen mak en handelbaar paard bereed, dat er niet aan zal denken, zijn berijder af te werpen.

— Een paar bedienden van den paardenverhuurder zijn nog altijd aan het dreggen in de rivier! mompelde Paoli en zijn wenkbrauwen waren door smart samengetrokken.

— Ik denk niet dat men haar daarin zal vinden! hernam Raffles hoofdschuddend. Die Paoli is ontegenzeggelijk een schurk, maar tot een moord in koelen bloede acht ik hem toch nog niet in staat! Misschien — als hij de misdaad in het verborgen kon plegen — maar dit zou voor hem veel te gevaarlijk zijn, nu het van algemeene bekendheid dreigt te worden, welk voordeel hij bij de verdwijning van zijn nicht zou hebben! Hij erft immers het kapitaal, als Pina sterft?

De notaris knikte, zonder een woord te kunnen uitbrengen.

— Dan moet er dadelijk gehandeld worden! hernam Raffles vastberaden. Wacht nog met het waarschuwen van de politie totdat mijn secretaris en ik zijn teruggekeerd! Want ik vrees dat zij u in dit geval toch onmogelijk kan helpen!

— Maar zij kan het huis van dien ellendeling van kelder tot zolder doorzoeken! kreet de eude man op wanhopigen toon. Zij kunnen geen plekje ondoorzocht laten!

Maar weer schudde Raffles het hoofd, toen hij langzaam zeide:

— Zij zouden niets vinden, naar ik vrees! Als Paoli haar inderdaad heeft weten te ontvoeren, dan zal hij wel zoo verstandig zijn geweest, haar naar een andere plek over te brengen en haar zeker niet in zijn eigen huis opsluiten! Dat zou wel heel dom en onvoorzichtig zijn! Zeg mij eens — is de weg naar boven berijdbaar voor automobielen?

— Zonder twijfel! De helling van Lucca naar het landhuis is tamelijk steil, ofschoon wel degelijk berijdbaar voor auto's — maar aan de andere zijde gaat de hoogvlakte zeer langzaam over in het dal en er zijn wel vier of vijf wegen, die naar omlaag voeren, allen even zeer geschikt voor auto's, als die niet te groot zijn.

— Daarmee moet rekening worden gehouden! hernam Raffles. En nu genoeg gepraat — wij gaan dadelijk naar Paoli Mussolini!

— Hebt gij de papieren?

— Die heb ik — en ik zal het hem zeggen! Dat zal hem misschien aansporen om den strijd op te geven — of wel om zich te verraden! Gij kent mij nog niet, Maëstro! Ik beschik over middelen om hem te dwingen zich bloot te geven! Kom mede, Brand!

De beide vrienden namen haastig afscheid van den notaris, na vlug iets te hebben genuttigd, verlieten het huis en sprongen voor de deur op de ruggen der paarden, welke de oude Jacquino op verzoek van Raffles was gaan bestellen.

Zij gaven hun paarden de sporen en spraken zeer weinig, totdat Brand, reeds in het gezicht van het witte landhuis, zijn paard inhield, even rondkeek en toen zeide:

— Hier vonden wij haar paard!

Raffles sprong van zijn rijdier, bekeek aandachtig den bodem, onderzocht de dunne twijgen en bladeren van de in vollen bloei staande heesters terzijde van den weg, schudde het hoofd en zeide:

— Een worsteling heeft er in het geheel niet plaats gehad, dat is zeker! Daarvan zouden sporen te vinden zijn! Zij is dus waarschijnlijk onverhoeds overvallen en meegevoerd, terwijl zij misschien een oogenblik van haar paard was gestapt om van het heerlijk uitzicht te genieten.

— Maar Mussolini kon toch onmogelijk voorzien dat zij juist vanmorgen dien rit zou maken! riep Brand uit.

— Het is ook volstrekt niet ondenkbaar, dat hij haar heel toevallig gezien heeft en dat toen plotseling het plan bij hem is opgekomen, om van de gelegenheid gebruik te maken.

— En dat zou hij dan geheel alleen gedaan hebben?

— Dat zeg ik niet! Misschien was een van de bedienden wel medeplichtig, in het vooruit-

zicht op een zeer hooge belooning! Aan een ongeluk weiger ik te gelooven!

Raffles was een zeer smal voetpad ingegaan, nauwelijks vier of vijf meter lang, ruig begroeid, dat uitliep op een soort natuurlijke borstwering en aan den anderen kant daarvan gaapte de afgrond.

Raffles boog zich over deze natuurlijke leuning heen en heel diep beneden zag hij de kleine rivier voortbruisen, die zich verderop verbreedde en daar kalmer voortstroomde.

En de lucht was zoo klaar, dat hij, heel in de verte, de kleine figuurtjes kon zien van een drie- of viertal mannen, die, in schuitjes gezeten, bezig waren met het afdreggen van de smalle rivier.

— Neen, dat is onmogelijk — zij kan hier niet zijn afgestort, tenzij zij het met moedwil had gedaan — en dat wil en kan ik niet aannemen!

Hij keerde weer terug naar de plek waar Brand met de paarden wachtte, nam zijn rijdier bij den teugel en ging te voet verder, de oogen naar den grond gericht.

Op het punt waar de weg zich vrij aanzienlijk verbreedde, stond hij een oogenblik stil en riep eensklaps uit, naar den grond wijzend:

— Hier is een auto geweest, die hier gedraaid heeft! Zie maar, de sporen van de wielen zijn duidelijk te zien!

Brand was nieuwsgierig naderbij gekomen en riep nu uit:

— Je hebt waarachtig gelijk! Zoover zijn wij niet gekomen vanmorgen! Maar is het niet zeer brutaal van dien kerel, op klaarlichten dag een jonge vrouw te ontvoeren? Waarheen kan hij haar gebracht hebben, zonder dat iemand het gezien heeft?

— Hij kan haar wel hebben bedwelmd! Er zijn hier in de omgeving ook genoeg afgelegen huizen en ook dorpen en allicht is daar iemand te vinden, die voor geld bereid is, de behulpzame hand te bieden! Hij heeft misschien gedacht dat Pina wel heel spoedig zou toegeven. Hij speelt zijn laatste troef uit, vergeet dat niet en hij moest dus wel wat wagen!

De twee vrienden liepen nog tien minuten voort en toen stonden zij voor het hooge hek en Raffles belde aan.

Een bediende kwam toelopen en opende het hek.

Raffles had reeds zijn kaartje te voorschijn gehaald, bedrukt met den naam van graaf Palmhurst, stak het den man toe en zeide:

— Ik zou je meester onmiddellijk willen spreken! Hij is toch thuis?

— Mijnheer is zooeven thuisgekomen! Ik denk wel dat hij thans luncht, mijnheer de graaf!

— Dan moet hij het lunchen nog maar even uitstellen! Wat wij hem te zeggen hebben is van het grootste gewicht! Ga dat aan je meester mededeelen, vriend! Wij volgen je! Apropos — je schijnt geen Italiaan te zijn?

— Een Franschman, mijnheer — uit het Noorden! antwoordde de bediende glimlachend.

— Dat meende ik al aan je accent te hooren! hernam Raffles.

Hij keek aandachtig naar de blauwgrijze, groote oogen en het vlasblonde haar van den man, hetwelk het kenmerk is van vele Franschen uit de Noordelijke provincies en mompelde toen iets voor zich heen, dat Brand niet verstond.

Zij hadden nu de voordeur bereikt, een staljongen kwam toeschieten om de paarden in ontvangst te nemen en achter Henry, den bediende, gingen Raffles en Brand het huis binnen.

Henry verwijderde zich en nog geen minuut later verscheen Paolo Mussolini zelf in de vestibule.

Hij scheen volkomen bedaard te zijn, misschien alleen wat bleeker nog dan gewoonlijk en ontving de beide bezoekers met een hoffelijke buiging, hoewel met een uitdrukking van verbazing op het gelaat.

— Ik moet u eerlijk zeggen dat ge mij wel een weinig verbaasd ziet over uw bezoek, mijne heeren! begon hij. Mijn bediende zeide mij dat het een ernstige zaak geldt, waarover gij mij wildet spreken!

— Dat is ook zoo, mijnheer Mussolini, zeide Raffles, den ander strak aanziende.

— Eerlijk gezegd dacht ik, dat gij vertrokken waart om de papieren te gaan halen van mijn waarde nicht Pina!

— Ik ben alweer teruggekeerd, mijnheer — en ik heb de papieren meegebracht!

Het was duidelijk te zien dat Mussolini hier niet op gerekend had, maar hij wist zich niettemin uitstekend te beheerschen en zeide:

— Dat doet mij waarlijk genoegen voor haar! Hebt gij haar reeds gesproken?

— Daartoe was ik helaas niet in staat, mijnheer

heer — Pina de la Carregia is sedert vanmorgen half acht verdwenen!

— Wat zegt gij daar! riep de voogd van de jonge vrouw uit, met een verbazing, die, als zij geveinsd was, werkelijk uitnemend werd voorgewend. Dat is toch onmogelijk? Verdwenen? En zij logeert bij haar ouden vriend, notaris Paoli?

— Dat is ook zoo. Maar vanmorgen reed zij te paard uit — en men heeft alleen het rijdier teruggevonden en wel op ongeveer een kwartier loopens van uw — of liever van haar landhuis, mijnheer! Vindt gij dat niet zeer merkwaardig?

— Wat kan er voor merkwaardigs aan zijn? vroeg Mussolini schouderophalend. Zij kan evengoed deze richting als iedere andere zijn uitgeleden!

— Ongetwijfeld!

Raffles keek den ander eenige oogenblikken strak aan en zeide, op gedempten toon, maar met vaste, dreigende stem:

— Genoeg met de woorden geschermd, mijnheer! Gij weet dat ik de vriend van Pina ben — dat ik voor haar rechten opkom! Welnu, ik verdenk er u van, dat gij aan haar verdwijning de hand in het spel hebt gehad!

Wie of wat Paolo Mussolini ook mocht zijn — Raffles moest hem nageven, dat hij zijn zenuwen en zijn gelaatsspieren merkwaardig goed in bedwang had.

Hij keek Raffles met hoog opgetrokken wenk-

brauwen aan, meer verwonderd dan beleedigd en zeide toen schouderophalend:

— Gij weet niet wat gij zegt, mijnheer! De smart over haar verdwijning heeft u zeker te sterk aangegrepen en daarom wil ik u die beleedigende woorden vergeven! Het is te dwaas om alleen te loopen. Ik zou op klaarlichten dag...

— De streek is hier zeer eenzaam, mijnheer Mussolini!

— Kom, kom — het zijn praatjes! hernam de ander ongeduldig. Wanneer gij hier zijt gekomen om mij met dergelijke dwaasheden lastig te vallen, dan zou ik er bijna spijt van hebben u te hebben ontvangen! Wilt gij soms mijn huis doorzoeken? Denkt gij dat ik hier onderaardsche gewelven heb, waarin ik haar gevangen houd, als een sultan een halsstarrige slavine?

— Zoo dwaas ben ik niet! hernam Raffles kortaf. Nu, mijnheer Mussolini — het heeft natuurlijk geen nut, op deze wijze te blijven doorgaan! Gij ontken, iets met haar verdwijning uitstaande te hebben?

— Dat ontken ik!

— Gij weet niet waar zij is?

— Ik weet het niet!

— Het is goed!

Raffles had Brand een wenk gegeven, beiden maakten een koele buiging voor Mussolini en een oogenblik later stonden zij met hun paarden weder op den straatweg, die langs het landhuis liep.

Hoofdstuk VI.

List tegen list.

Zij hadden echter nauwelijks eenige meters afgelegd, of Raffles bleef staan met gefronste wenkbrauwen en sprak:

— Wanneer hij denkt dat ik mij nu gewonnen geef, dan heeft hij het mis! Heb je op Henry, den Franschen bediende gelet?

— Niet heel goed! Waarom vraag je dat? Je gelooft toch niet dat hij — —

— Medeplichtig is? Neen, dat geloof ik niet! Hij heeft er het gezicht niet voor! Vergeet ook niet dat zeer waarschijnlijk de chauffeur de man is, die weet waar zij vertoeft — en dat er dan

drie in het complot zouden zijn, wat bij zulke zaken wel wat heel veel is! Twee is al meer dan voldoende!

— Waarom vraag je me dan of ik op hem gelet heb?

— Ik wilde je vragen of je naar zijn uiterlijk hebt gekeken?

— Niet zeer aandachtig!

— Ik wel! Hij heeft blauwgrijze oogen, een grooten, rechten neus, hij is even groot als ik, hij loopt goed rechtop!

— Wat beteekent dat alles?

— Begrijp je het nog niet? Die man lijkt op mij! Met een vlasblonde pruik op zal ik niet van hem te onderscheiden zijn, dunkt mij! Heb je het nog niet begrepen! Ik wil in dit huis zijn plaats innemen, om dien Mussolini van stap tot stap te kunnen nagaan!

— Dat idee is zoo kwaad niet — maar hoe kun je Henry beletten, zijn dienst te verrichten?

— Wij moeten hem trachten over te halen, ons behulpzaam te zijn!

— En als hij weigert?

— Dan zal ik wel tot dwang moeten overgaan! Maar misschien weigert hij wel niet, als hij te hooren krijgt, dat hij binnen enkele dagen toch waarschijnlijk op straat zou worden gezet, omdat zijn meester dan, op zijn best gesproken, niet meer op dat landhuis zal wonen! Het moet in ieder geval geprobeerd worden!

Het toeval was Raffles al bijzonder gunstig, want hij had het woord nog nauwelijks gezegd, of achter hem klonk de waarschuwendende bel van een fiets en daar kwam Henry aanrijden met zijn livrepet op en een soort boodschappenzak over den schouder.

Hij was blijkbaar op weg naar Lucca, om daar verschillende benodigdheden in te slaan.

Raffles wenkte den man om stil te houden en verbaasd stapte Henry van zijn rijwiel, toen hij de bezoekers van zooeven herkende.

— De weg naar beneden op een rijwiel met zulke slechte remmen lijkt mij nog al gevaarlijk, vriend Henry, begon Raffles glimlachend. Zou je niet een oogenblik met ons willen medelopen? Ik heb met je te praten!

De bediende keek zeer verbaasd op en herhaalde:

— Met mij praten, monsieur? Ik moet u eerlijk zeggen — — —

— Het zal je spoedig duidelijk genoeg worden, goede vriend! Er is niet veel tijd te verliezen en daarom val ik met de deur in huis! Je moet weten, dat vanmorgen plotseling de eigenares is verdwenen van het landhuis, waar je thans bediende bent!

— De eigenares? Behoort het huis dan niet aan mijnheer Mussolini? riep Henry verwonderd uit.

— Hij beheert het slechts voor haar! En laat ik je maar aanstonds zeggen, dat je meester een schurk en een bedrieger is! Hij wil zich het

fortuin toeëigenen, dat zijn nicht en pupil toekomt en dat zij van een rijke bloedverwante geërfd heeft!

— Dat is net als in den roman van het blad dat ik nu lees, mijnheer! riep Henry vol geestdrift uit.

— Misschien zijn er nog wel meer punten van overeenkomst! hernam Raffles glimlachend. Dat zal de toekomst leeren! Mijnheer Mussolini had al vier jaar geleden advertenties moeten plaatsen, waarin zijn nicht, Pina de la Carregia, werd opgeroepen om de erfenis in ontvangst te nemen en de schavuit heeft het nagelaten, in de hoop, zijn geheele leven van het vruchtgebruik van die millioenen te kunnen profiteeren! En nu moet je eens goed luisteren, Henry! Je moet ons helpen, je meester te ontmaskeren! Doe je dat, dan zal het je zeker geen wind-eieren leggen, ik zal zorgen dat je in dienst kunt blijven, van mijn beschermeling en alles zal goed voor je gaan. Weiger je — dan doen wij het zonder je hulp, maar dan zul je er ook in moeten schikken, dat je op straat komt te staan en naar een andere betrekking zult moeten omzien!

— Maar — wat heeft mijn meester dan eigenlijk gedaan? riep Henry uit, die zeer verwonderd had toegelusterd.

— Hij heeft Pina de la Carregia vanmorgen ontvoerd! antwoordde Raffles met een stem vol vaste overtuiging.

— Kunt u dat bewijzen?

— Ik hoop het te bewijzen — en dat kan ik, als jij ons wilt helpen!

— Maar hoe kan ik dat doen?

— Door mij toe te staan, in jouw plaats naar het landhuis terug te keeren!

— Maar mijn meester zal dan toch onmiddellijk het bedrog ontdekken!

— Dat zal hij niet, want ik zal zoozeer op je gelijken, als de eene druppel water op den andere doet! hernam Raffles bedaard. Kijk maar eens naar mijn gezicht — het heeft bijna denzelfden vorm als het jouwe en de kleur van onze oogen is bijna dezelfde. Zij zal volkomen gelijk zijn, wanneer ik een vlasblonde pruik opzet, waardoor de kleur van mijn oogen donkerder zal toonen! Ik zal dus je uniform aantrekken en ik verzeker je dat mijnheer Mussolini geen oogenblik zal twijfelen, of hij heeft met Henry te doen!

— En ik dan, Monsieur?

— Natuurlijk mag je je volstrekt niet ver-
toonen, voordat je er verlof toe krijgt! Dat zou
het geheele spel kunnen bederven!

— Maar — dan laad ik een groote verant-
woordelijkheid op mij! hernam Henry, terwijl
hij zich achter het oor krabde. Hoe kan ik weten
of — — —

— Of hetgeen ik zeg, wel de waarheid is?
viel Raffles hem glimlachend in de rede. Kent
gij notaris Paoli?

— Zeker mijnheer — iedereen te Lucca kent
hem trouwens!

— Gelooft gij hem te kunnen vertrouwen?

— Dat spreekt toch vanzelf! Hij is een braaf,
edel man — en daarenboven een notaris!

— Uitstekend! Notaris Paoli is een van mijn
vrienden, zooals hij de vriend is van Pina de la
Carregia en hij zal u zeggen, dat ge mij even-
goed kunt vertrouwen als hem zelf! Wij kunnen
in zijn huis ook van uniform verwisselen en gij
belooft mij dat gij daar niet weggaat, voor
gij bericht van mij ontvangt! Ik geef er u
mijn woord van eer op, dat gij helpt bij een
goede zaak! Gij kunt op een groote belooning
rekenen — en gij zult een nietswaardigen schelm
zijn verdiende loon geven! Staat u dat niet aan?

— Luister eens, mijnheer, ik wil eerlijk tegen-
over u zijn! Ik ken u volstrekt niet — en ik
weet niet of ge mij wellicht niet bedriegt, of-
schoon ik de reden daarvoor niet kan inzien!
Maar als mijnheer Paoli mij verzekert, dat ik
er goed aan doe met u te helpen — dan kunt
gij van mij gedaan krijgen, wat gij wilt! De
verantwoordelijkheid blijft dan natuurlijk voor u!

— Top! riep Raffles uit. Spring weer op uw
rijwiel — wij zullen te paard gaan, dan zijn wij
er eerder! Je bent een man naar mijn hart,
Henry, nu je zoo eerlijk hebt gezegd, wat je
bezwaarde! Vooruit!

Raffles en Brand sprongen weder in den zadel
en haastten zich naar Lucca, regelrecht naar het
huis van den ouden notaris, nadat zij hun paarden
weder bij den stalhouder hadden gebracht.

Maestro Paoli keek wel wat verwonderd op,
toen hij den vreemden bediende zag binnen-
treden, tegelijk met den vriend van zijn be-
schermeling, maar hij aarzelde natuurlijk geen
oogenblik den man aanstonds te verzekeren, dat
hij er goed aan zou doen, juist zoo te handelen

als graaf Palmhurst hem had voorgeschreven.

Toen aarzelde Henry niet langer.

Hij legde zijn uniform af en Raffles begon
met zorg, voor een grooten spiegel gezeten, zijn
gelaat zoodanig te veranderen, dat het sprekend
op dat van den bediende geleek.

Ook de pruik leverde weinig moeilijkheden op.

In de geheime bewaarplaats van de vliegma-
chine had Raffles er een aantal medegevoerd en
daarvan ging Brand er snel een halen, die wel niet
volkomen geleek op het vlasblonde haar van
Henry, maar die dan ook heel wat beter was
dan de producten van den plaatselijken coiffeur,
den leverancier van de vijf of zes liefhebberij-
tooneelgezelschappen, welke Lucca natuurlijk
evengoed bezat als iedere andere Italiaansche stad.

Maar Brand bracht nog wat anders mee —
en dat was Henderson, die zeer verheugd
was, toen hij hoorde, dat Raffles misschien van
zijn diensten zou kunnen gebruik maken.

Toen Raffles nu de voortreffelijk passende pruik
had opgezet en de livrei van Henry had aan-
getrokken, geleek hij zoozeer op den braven,
Franschen bediende, dat deze verrast de handen
ineensloeg en een aantal uitroepen van ver-
wondering in zijn eigen taal slaakte.

Het was bijna vier uur, toen de persoonsver-
wisseling had plaats gehad.

Terwijl hij zijn gelaat veranderde, had Raffles
zich door Henry alle noodzakelijke inlichtingen
omtrent de gewoonten van zijn meester laten
geven, zoodat hij er zeker van kon zijn, niet al
te veel bokken te schieten.

De boodschappen waren intusschen door andere
bedienden gedaan en Raffles kreeg een zak met
allerhande pakjes aan den arm, toen hij naar
buiten trad om het rijwiel te bestijgen, dat door
Henderson werd bewaakt.

Het is naderhand nooit zeker gebleken, of de
brave notaris op dat tijdstip een flauw vermoeden
had van de ware identiteit van „graaf
Palmhurst” — maar in ieder geval was hij het
met zichzelf eens, nog nimmer iemand te hebben
aangetroffen, die op zulk een bedriegelijke wijze
het uiterlijk van een ander kon nabootsen.

Op straat nam Raffles Brand een weinig ter-
zijde en fluisterde hem toe:

— Ik denk, dat Mussolini spoed achter de
zaak wil zetten en dus waarschijnlijk vanavond,
zoodra de duisternis gaat vallen, zal trachten

haar met geweld te dwingen een of ander stuk te teekenen, waardoor hij zich althans een groot gedeelte van het fortuin verzekert. Dat moet hij wel doen, nu hij zeker weet, dat ik de papieren bezit. Je zorgt dus, dat je vanavond daarboven bent, op een goed verborgen plaats, met een sterk motorrijwiel met duo-zitting. Dat is het gemakkelijkst te hanteeren en te verbergen! Maar het moet een honderd kilometer per uur kunnen loopen! Als je er hier in Lucca geen kunt krijgen, haal er dan een uit een andere stad! Ik reken op je! Luister daar boven goed toe — tot je het bekende sein zult hooren. Dan zal Mussolini uitrijden. Wij volgen hem dan, nadat ik me bij je hebt gevoegd!

— Gaat daar niet te veel tijd mee verloren?

— Maak je niet bezorgd — ik heb wel een middel om zijn auto te kunnen volgen, al was hij ons een half uur vooruit! Tot vanavond! Laat Henderson de vliegmaschine in orde brengen — zij moet misschien vannacht nog gebruikt worden!

Raffles had dit alles in een onderdanige houding gezegd, met den boodschappenzak aan den arm en zijn pet in de hand.

Brand knikte hem genadig toe en ging het huis binnen, terwijl Raffles op het rijwiel sprong en niet zonder eenige inspanning de helling weder opreed.

Want het was alweer zeer warm, de wegen waren kurkdroog en het minste zuchtje deed het stof opwarrelen.

Het was ruim vijf uur, toen hij eindelijk het hek binnenreed.

En daar wachtte hem dadelijk de vuurproef, want daar kwam de rentmeester van het goed aanwandelen, voor wien hij eerbiedig zijn pet afnam en die hem slechts even aankeek, terwijl hij den groet met een korten hoofdknik beantwoordde.

Raffles zette zijn rijwiel in de kleine bergschuur en ging zijn boodschappenzak naar de keuken brengen, waar beurtelings de oogen van een zwaarlijvige keukenmeid, een huisknecht en een butler op hem gevestigd waren, zonder dat echter iemand ook maar een seconde aan zijn identiteit scheen te twijfelen.

— Het gaat goed! mompelde Raffles tevreden. Als mijn collega's het bedrog niet eens doorzien, dan zal mijn meester het stellig niet doen —

want die zal wel minder notitie van zijn bediende nemen!

Dat had Raffles goed ingezien, want hij liep dien middag een paar malen den heer des huizes voorbij, die hem echter nauwelijks scheen op te merken.

En Raffles had allen tijd, om de inrichting van het huis nog wat beter te bestudeeren!

Voor al de garage en de auto's daarin hadden zijn belangstelling.

Daar stond een kleine, maar snelle Hispano-Suiza, met een open carrosserie en een wat grootere gesloten Daimler.

— Met dien gesloten wagen zal zij wel zijn ontvoerd! bromde Raffles voor zich heen, terwijl hij met de handen in de zakken den fraaien, nog nieuwen wagen bestudeerde. Die haalt zeker ook wel negentig kilometers!

Hij opende het portier, snoof diep de lucht in en merkte aanstonds den zwakken geur van chloroform.

— Bedwelmd — zooals ik dacht! mompelde hij. Maar daar komt geloof ik, mijnheer de chauffeur aan — ik zal maar liever maken dat ik wegkom!

En Raffles verliet de garage, om den chauffeur te ontloopen, een man met een donker uiterlijk, die in zijn hemdsmouwen rondliep.

Er werd om half zeven gedineerd en in het dal begon de schemering reeds te vallen, toen Raffles zich op zijn post begaf, in de buurt van de vestibule, opdat niets hem zou ontgaan.

Hij zou het daar aanstonds kunnen hooren, wanneer zijn meester een of ander bevel riep, wiens werkkamer aan de vestibule grensde.

Soms liep hij even naar buiten, om de garage niet uit het oog te verliezen.

Het begon ook hierboven op den heuvel reeds donker te worden, toen hij zag, dat de chauffeur, terwijl hij zijn livrei dichtknoopte, zich naar de garage begaf.

— Ik geloof dat het tijd wordt om te handelen! mompelde hij. Het is zooals ik gedacht heb — hij gaat er op uit!

Snel liep hij naar de kleine bergloods, waar ook zijn rijwiel stond en kwam terug met een blik vol teer, waarin een groote kwast stak.

Hij verborg het voorwerp haastig achter een uitspringend gedeelte van het terras.

Juist had Raffles zich weer naar binnen be-

geven, toen de gesloten auto kwam voorrijden, om voor het terras stil te staan.

En bijna op hetzelfde oogenblik ging de deur van de werkkamer open en Mussolini trad in de vestibule, bezig met het dichtknoopen van zijn handschoenen.

Op zijn gelaat lag een uitdrukking, welke Raffles er nog niet op gezien had.

Dat gelaat sprak van een woeste vastberadenheid en de oogen fonkelden onheilspellend.

Hij keek nauwelijks naar den gewaanden bediende, die naar buiten snelde, zoogenaamd om het portier voor Mussolini te openen.

De chauffeur had slechts even achterom gezien en aan zijn pet getikt.

Het portier klapte dicht en op dat oogenblik trad Raffles snel achteruit, greep zijn blik met teer en besmeerde een van de achterwielen met een dikke laag van het kleverige, donkere goed.

Hij liep nog een paar passen mee, toen de auto zich in beweging stelde, steeds zijn kwast hanteerend en het geheele wiel droop nu letterlijk van de teer, die op het geharde grintpad van de oprijlaan een duidelijk zichtbaar spoor achterliet, zelfs in de toenemende duisternis.

Met de kwast en het blik nog in de hand, keek Raffles de auto een oogenblik glimlachend achterna, tot de stem van den butler hem deed opschrikken.

— Wat voer jij daar met dien kwast en dat blik verf uit, Henry? vroeg die zwaarlijvige heer op strengen toon.

— Ik? Ik gevoel dat ik aanleg heb voor landschapsschilder! En bij duisternis gebruik je natuurlijk alleen zwarte verf! gaf Raffles met een onnoozel lachje ten antwoord.

En met die woorden duwde hij den stom verwonderden en zeer verontwaardigden butler de kwast en teerblik in de handen en snelde weg,

terwijl hij zich onder het loopen de pet op het hoofd drukte, die hij in zijn achterzak gereed had gehouden.

Dichtbij het hek gekomen bootste hij op bedriegelijke wijze het gefluit van de merel na, dat onmiddellijk werd beantwoord met het eigenaardig geroep van den koekoek.

Raffles ging op dat geluid af, dat zich telkens herhaalde en vond op die wijze ten slotte de plek, waar Brand zich verscholen hield met een zware Harley-Davidson, een machtige machine, die met haar grijze kleur in de duisternis moeilijk te zien zou zijn.

Raffles bekeek het motorrijwiel even en zeide toen goedkeurend op fluisterenden toon:

— Je hebt goed je best gedaan, waarde Charly!

— Ik ben blij dat je het zegt, Edward — maar wil je mij eens vertellen, hoe je de auto denkt terug te vinden? Ik zie haar niet meer — en ik hoor haar ook niet!

— Dat is mogelijk — maar als je je neus eens goed ophaalt, ruik je haar misschien! hernam Raffles.

— Hozoo ruiken?

— Ik heb een van de wielen dik met teer besmeerd — een uitstekend middel, dat nog altijd zijn waarde heeft behouden! Je zult het spoor trouwens aanstonds wel kunnen onderscheiden op den lichten, stoffigen grintweg. De nacht zal helder zijn, denk ik en nogmaals — wat wij niet zien, dat zullen wij wel ruiken!

Het rijwiel werd uit het struikgewas op den weg getrokken, Raffles nam op het zadel plaats, terwijl Brand achter hem op den duo ging zitten en een oogenblik daarna rolde het zware motorrijwiel onder het gonzend gesnor van den motor de bergen en de groeiende duisternis tegemoet.

Beproof ze en ge blijft rooken
Dubec-Sigaretten.

Hoofdstuk VII.

Waarin het recht zegeviert.

Aanvankelijk was de teerstreep niet zoo gemakkelijk te volgen, of het moest dan zijn door den reuk, want de weg was hier smal en met zware boomen aan weerszijden begroeid, maar spoedig ging de grintweg over in een breeden straatweg, de boomen stonden verder uiteen en toen ook nog de maan nu en dan achter de wolken te voorschijn trad, was het niet zoo moeilijk, de breede, donkere streep te volgen.

Verkeer was er op dezen weg zoo goed als niet meer en slechts zelden kwamen zij een wandelaar, nog minder vaak een automobiel tegen.

Raffles keek scherp uit en hij had slechts de zoogenaamde stadslantaarn ontstoken, teneinde zijn aanwezigheid niet al te spoedig te verraden door het felle licht van den grooten electrischen schijnwerper.

Het was een uitstekende machine, welke Brand zich had weten te verschaffen en de motor liep zeer zacht en bijna geruischloos.

Toch moesten haar ontploffingen in den stillen nacht op tamelijk verren afstand worden gehoord.

Maar dat was nu eenmaal niet te vermijden en men zou er zich in moeten schikken.

Nu en dan reden de beide achtervolgers een prachtig landhuis of een bekoorlijke villa voorbij, waarvan alle ramen en deuren openstonden, waardoor soms opgewekte muziek en vroolijk meisjesgelach naar buiten klonken.

Raffles liet den motor loopen zoo hard hij maar durfde, dat wil zeggen bijna 65 kilometer per uur.

Soms werd de straatweg door een anderen weg doorkruist, of wel hij splitste zich en dan heette het oppassen, om het spoor niet kwijt te raken.

Een paar malen zelfs, op zeer donkere kruispunten, was Brand genoodzaakt om van zijn zetel te komen en naar het spoor te zoeken, waarbij soms vaker zijn neus dan zijn oogen hem terecht hielpen.

Soms steeg de weg, dan weder daalde hij, de huizen werden steeds spaarzamer en te rechterzijde verhieven zich nu hooge heuvelen, dicht

begroeid, terwijl links nu en dan het bruisen hoorbaar werd van een breeden bergstroom, die zich dalwaarts spoedde.

De tocht had reeds bijna anderhalf uur geduurd en het werd steeds moeilijker het spoor te volgen, daar de teer natuurlijk na dien langen tijd van het wiel begon af te slijten, toen Raffles plotseling den motor afzette, het rijwiel zijn vaart liet uitloopen en stopte.

Het was duidelijk dat ze hier midden in de bergen waren, de uitloopers van den machtigen keten der Alpen.

De plantengroei van het dal had plaats gemaakt voor boomen en struiken van het gebergte en het was hier heel wat kouder dan daarginds beneden.

Men kon van dit punt den weg ver overzien, want hij begon hier te dalen en strekte zich over bijna een halven kilometer in rechte lijn uit en Raffles had niet ver van den volgenden bocht, op een twintigtal passen van den weg, een eenzaam gelegen huis meenen te zien, waarvan de omtrekken zich tamelijk duidelijk aftekenden tegen den avondhemel.

Uit niets bleek, dat dit huis juist datgene was, waar Paolo Mussolini zijn slachtoffer had opgesloten — want dat hij dat gedaan had, daaraan behoefde men nu niet langer te twijfelen — maar het was alsof een voorgevoel Raffles zeide, dat het doel van den tocht bereikt was.

Hij wilde hier echter nog niet afstappen en hier het rijwiel in den steek laten.

Hij wendde zich tot Brand om en vroeg:

— Je bent immers gewapend?

— Ik heb mijn revolver en een paar werktuigjes om gesloten deuren te openen!

— De revolver is voorloopig alleen van nut. Wij zullen in een kalme vaart doorrijden en als daar soms bij dat huis daarginds een lichtgrijs gelakte, dichte wagen mocht staan, dan zal ik dadelijk stoppen, terwijl ik er zoo dicht mogelijk langs rijd en je richt je revolver op den chauffeur, die naar alle waarschijnlijkheid in het complot is en in ieder geval bij de ontvoering heeft ge-

holpen, al kent hij misschien de ware beweegreden van zijn meester en zelfs den naam van de ontvoerde vrouw niet. Vergeet niet dat zij pas eenige dagen hier is en dat niemand daar nog kennis van draagt dan onze goede oude vriend Paoli! Ben je gereed?

Brand had het groote Mauser pistool al uit zijn zak gehaald en antwoordde nu:

— Ik ben tot je dienst!

Raffles zette den voet weder op den kickstarter, de motor sloeg aan en het rijwiel reed met een kalme vaart verder.

Op een honderdtal meters van het eenzaam gelegen huis zag Raffles dat zijn voorgevoel hem niet bedrogen had — de lichtgrijze auto stond daarvoor stil, een weinig terzijde van den weg.

De chauffeur had het voertuig reeds weder doen keeren om aanstonds te kunnen terugrijden.

Ook hij had zijn lichten zooveel mogelijk gedoofd, tot een paar zwakke pitjes, die nauwelijks licht gaven!

Op tien meter afstand van de auto deed Raffles plotseling den grooten schijnwerper ontgloeien en het felle schijnsel bestraalde den chauffeur, die achter zijn stuurwiel zat, met de armen over de borst gekruist en blijkbaar een weinig dommelend.

Het schijnsel van de lantaarn maakte hem klaar wakker, maar toen was het ook al te laat.

Vlak naast hem bracht Raffles het motorrijwiel tot staan en de chauffeur voelde den loop van de repeteerpistool tusschen zijn ribben.

— Verroer je niet en geef geen geluid of het zou je berouwen! zeide Raffles met gedempte stem.

Met meer verbazing dan angst keek de chauffeur van Brand, dien hij reeds eerder had gezien, naar den gewaanden bediende en toen gingen zijn handen langzaam de hoogte in.

Brand was reeds, zijn wapen steeds op den man gericht houdend, van de duo-zitting geklauterd en Raffles trok haastig het motorrijwiel op den standaard en bemoeide zich toen met den chauffeur.

Dat wil zeggen — hij duwde hem zonder omwegen zijn eigen zakdoek in den mond, bond zijn polsen bijeen en zijn handen op zijn rug vast en beval toen kortaf:

— Kom van je wagen!

De chauffeur was misschien geen heel fatsoenlijk, maar in ieder geval een verstandig man.

Hij begreep wel dat het spelletje van zijn meester voorzien was, dat zijn noodlot bezegeld was en hij gehoorzaamde haastig.

— Naar die kleine bergschuur, naast het huis! beval Raffles kortaf.

De kleine optocht begaf zich naar het houten schuurtje, waarvan Raffles de deur opende, die slechts met de kling gesloten was, liet den chauffeur voorgaan en bond nu ook zijn beenen op twee plaatsen stevig bijeen.

— En luister nu goed, vriend, naar wat ik je te zeggen heb! zeide Raffles, nadat hij dit werkje vlug en goed had verricht.

— Blijf hier rustig — dat is het beste voor je! Maak vooral geen geluid, om je meester te waarschuwen, want je zou er slechts berouw van kunnen hebben! Wij hebben een appeltje met hem te schillen, moet je weten! Wat jou betreft — ik weet niet in hoever je medeschuldig bent, maar wij zullen het hierbij laten, als alles goed afloopt!

Hij gaf Brand een wenk en de twee mannen verlieten het schuurtje, sloten de deur, brachten het rijwiel duwend naar het voorerf, dat het huis of liever de boerderij van den weg scheidde en zochten toen naar een plek om binnen te dringen.

Dat zwakke punt had Raffles spoedig gevonden in een der ramen aan de achterzijde van het huis, waarvan het kozijn zich op nauwelijks een meter van den beganen grond bevond.

Het was aan de binnenzijde met een luik gesloten, maar dat mocht voor een man als Raffles geen bezwaar heeten.

Hij begon met handig en snel een ruit uit het raam te snijden en daarop was het nog slechts een geringe arbeid een kleine opening in het hout van het luik te boren dichtbij de kling en die daarop naar beneden te trekken met behulp van een kromgebogen ijzerdraad.

Het luik ging zachtjes open en de twee mannen klauterden achter elkaar haastig naar binnen.

Zij stonden in een stikdonker vertrek.

Aanvankelijk hoorden zij niets, maar toen klonk het gedempt geluid van een snel en toornig sprekende mannenstem tot hen door.

Het geluid scheen van boven te komen.

Raffles aarzelde niet, maar ontstak zijn zaklantaarn en opende de deur, die van het vertrek uitkwam op een gang, in het midden waarvan

de trap naar de eenige verdieping van de hoeve begon.

— Wij komen gelukkig nog bijtijds, naar ik zie! zeide Raffles opgelucht. Zij leeft nog — anders behoefde hij niet zoo opgewonden tot haar te spreken! Laten wij voortmaken!

De twee mannen beklommen zoo zacht als zij konden de trap, maar zij konden niet verhinderen, dat de oude treden onder de zolen van hun zware laarzen een weinig kraakten.

Zij waren nog niet boven, of er werd een deur geopend, het licht van een petroleumlamp of een kaars drong naar buiten en bescheen hun gelaat.

In de deuropening was de gedaante van een man verschenen.

Hij slaakte een rauwen kreet van woede en trok zijn revolver.

Het was Paolo Mussolini!

Het schot kraakte en de kogel sloeg het pleister van den muur vlak boven het hoofd van Raffles.

Brand had reeds zijn Mauser opgelicht en schoot over den schouder van Raffles heen terug.

Maar zijn schot miste en de man wierp de deur met een luiden slag dicht.

— Naar boven! beval Raffles. Zij stormden de trap op en wierpen zich dadelijk met hun volle gewicht tegen de deur, die zooeven was geopend en waarvan het paneel krakend en splinterend uit de voegen vloog.

Maar het schijnsel van de lamp was verdwenen.

Zij was blijkbaar zooeven door Mussolini uitgeblazen, want er hing nog een benauwde petroleumlicht.

En er hing een doodsche stilte, onheilspellend na het geluid van de twee schoten en het krakend versplinteren van de deur.

Raffles aarzelde echter geen seconde, maar stapte half op den tast door het gat naar binnen.

Toen pas haalde hij zijn zaklantaarn te voorschijn en maakte licht.

Op hetzelfde oogenblik klonk ten derde male een schot en de lamp werd in zijn hand verbrijzeld.

Maar reeds was Raffles naar voren gesprongen, afgaande op de flikkering van den vuurstraal.

Zijn vooruitgestoken handen grepen iets vast, dat zich trachtte te bevrijden — den arm van een man!

Het volgende oogenblik omvatte hij de vuist, die de revolver omklemd hield.

Uit alle macht wrong hij den arm om, en in de duisternis klonk hijgend de ademhaling van de twee mannen.

Maar de worsteling zou niet lang duren.

Brand had zelf zijn lantaarn te voorschijn gehaald en nu werd het vertrek door het schijnsel daarvan verlicht.

Het was hoog tijd!

Met de vrije linkerhand had Mussolini een vlijmscherp mes uit den zak van zijn jas weten te trekken en hij stond gereed om toe te stooten.

Brand kwam toestormen en greep de dreigend opgeheven hand.

Met het schuim op de lippen, de oogen met bloed belooopen, trachtte Mussolini zich vruchteloos te verweren.

De revolver en het mes werden hem ontworpen en schuimbekkend moest hij zich laten knevelen en binden.

Raffles keek een oogenblik op het van haat en woede vertrokken gezicht neer, stond toen uit zijn knielende houding op, trok zijn kleederen recht en zeide rustig:

— De schelm is voorloopig onschadelijk gemaakt! Nu zullen wij eens zien wat hij met zijn slachtoffer gedaan heeft!

Hij trad snel op een tusschendeur toe, die toegang bleek te geven tot een kleine, morsige zijkamer, waarvan het eenige raam met een zeer zwaar luik gebarricadeerd was en daar lag, half bewusteloos, met een prop in den mond, de rampzalige Pina de la Carregia op den vloer uitgestrekt.

Raffles knielde aanstonds bij haar neder, nam haar den doek uit den mond, wreef haar slapen met een weinig vloeistof uit het kleine fleschje, dat hij bij voorbaat bij zich had gestoken, tilde haar van den grond en zette haar op een stoel neder, dichtbij de vervelooze, wrakke tafel, waarop een gezegeld vel papier en eenige pennen lagen.

Raffles nam het vel op, las eenige oogenblikken en bromde toen op verachtelijken toon:

— Het is zooals ik dacht! De laffe schelm heeft haar willen dwingen, een stuk van afstand te teekenen, waardoor hij het grootste gedeelte van het fortuin in handen zou krijgen! Nu, de schurk zal zijn verdiende loon niet ontgaan!

Hij keek opnieuw naar het bleeke gelaat van de jonge vrouw en zag hoe haar wimpers begonnen te trillen.

Een oogenblik daarna sloeg zij de oogen op, keek verwilderd even om zich heen en slaakte, toen zij Raffles herkende, een geluid dat het midden hield tusschen een snik en een jubelkreet.

Raffles, die zijn blonde pruik weder had afgezet, deed nog een stap naar haar toe en zeide met zijn diepe stem, die zoo warm kon klinken:

— Gij hebt nu niets meer te vreezen! De schurk ligt hiernaast gekneveld en geboeid! Gij herkent mij toch?

— Ik zou u herkennen, al hadt gij u nog zoo goed vermomd! zeide de jonge vrouw zacht, terwijl zij Raffles de hand toestak. Ik dank u — ik weet niet hoe het komt, maar ik was er bijna zeker van, dat ge mij bijtijds zoudt redden!

— Heeft hij u mishandeld? vroeg Raffles, terwijl zijn wenkbrauwen zich fronsten en hij wees naar de blauwe plekken op de benedenarmen van de jonge vrouw.

— Hij heeft mij willen dwingen een stuk te teekenen — daar ligt het! antwoordde Pina zacht.

— Ik heb het reeds gelezen en ik begreep het wel! hernam Raffles. Hoe is de ontvoering toch wel in zijn werk gegaan?

— Ik geloof dat het voor een deel mijn eigen schuld was! Ik maakte vanmorgen een wandelrit, ik liet mij van het paard glijden, toen het landhuis al in het gezicht was, om van het heerlijke uitzicht te genieten en wandelde toen wat verder. Toen kwam er een auto aanrijden, die dicht bij mij stilhield en... die man stapte er glimlachend uit. Toch voelde ik onwillekeurig wantrouwen tegen hem en ik wilde reeds terugkeeren, nadat hij een paar woorden tot mij gesproken had, toen hij mij eensklap een doek op het gelaat drukte, die in een of andere bedwelmende stof was gedompeld, zoodat ik het bewustzijn verloor. Ik begrijp wel, dat hij mij toen in de auto heeft gedragen en mij naar deze plek heeft gevoerd, want het was in dit naar-geestige vertrek, dat ik eenige uren later tot mijzelf kwam. Hij was toen bij mij en wilde mij dwingen, dit stuk te teekenen.

— Gij weigerdet?

— Ik weigerde! Hij dreigde, mij te zullen laten verhongeren, ja mij zelfs te zullen martelen, als

ik op mijn stuk bleef staan, Maar ik tartte hem — de oude aard ontwaakte voor een oogenblik weder bij mij!

— Gij hebt u goed gehouden! zeide Raffles vol bewondering. Menige andere vrouw zou in angst hebben toegegeven!

— Hij kwam een half uur geleden opnieuw, zeide Pina en herhaalde zijn bedreigingen. Hij sleurde mij heen en weer over den vloer, ja hij dreigde mij zelfs met zijn mes en misschien zou hij mij wel vermoord hebben, zoozeer hadden haat en woede hem ontzind.

— Het is goed dat wij bijtijds zijn gekomen! hernam Raffles kalm. Hij zal u geen leed meer doen, dat verzeker ik u!

— Hebt — hebt gij de papieren?

— Zij zitten hier — in mijn borstzak! Nog dezen avond zullen zij aan uw ouden vriend, Dominico Paoli, worden overhandigd!

— En — gij?

— Ik vertrek dan!

— Voor goed?

— Ik denk van wel! Mijn taak is dan gedaan — ik heb u aan uw recht geholpen en maëstro Paoli zal u dan verder de hand boven het hoofd houden. Dat zal overigens niet noodig zijn — want Mussolini zal van het tooneel verdwijnen!

— Wilt gij hem aan de politie overleveren?

— Dat niet — of gij moet het zelf willen! Ik was voornemens, hem... naar elders te brengen, waar hij u niet kan schaden!

— Gij vertrekt dus reeds morgen?

— Vannacht nog, Pina!

— En zal ik u nimmer terugzien?

— Dat zal het lot beslissen! antwoordde Raffles zachtjes. Gij weet dat gij altijd over mij zult kunnen beschikken, wanneer ge mij noodig hebt en in gevaar verkeert.

De jonge vrouw was langzaam opgestaan en keek Raffles met de mooie zwarte oogen vol tranen aan.

— Gij weet, dat ik mij zal voegen naar wat gij wenscht! zeide zij bevend. Ik zal u nooit kunnen vergeten. Gij hebt een andere vrouw van mij gemaakt. Ik — — —

Zij voltooide den zin niet, maar plotseling sloeg zij de beide armen om den hals van den Grooten Onbekende en drukte hartstochtelijk haar lippen op de zijne.

Een oogenblik stonden zij zoo en toen maakte

Raffles zachtjes die prachtige knellende armen los en zeide bewogen:

— Wij zullen altijd vrienden blijven, Pina! Misschien zal ik terugkeeren — wie weet!

— Daar zal ik den hemel dagelijks voor bidden! hernam de jonge vrouw eenvoudig. En zullen wij thans gaan? Ik huiver van dit verblijf!

— Wij zullen gaan!

Hij reikte haar de hand en beiden traden het aangrenzend vertrek binnen, waar Brand den schurkachtigen voogd bewaakte.

Raffles keek even het vertrek rond en toen viel zijn blik op een grooten gonjezak.

— Hem daarin gestopt! zeide hij kortaf.

— In dien zak? vroeg Brand verbaasd.

— Ja — je zult wel zien waarom! En dan dadelijk met hem in de auto.

— En de chauffeur?

— Wij zullen zijn handen losmaken, dan hebben wij wel een minuut of tien voorsprong op hem, hij kan zich elders laten ophangen mijnentwege.

Het gebonden en geknevelde lichaam van Mussolini werd in een zak gestopt en zoo werd hij naar de auto gedragen.

Raffles bestuurde den wagen en Pina nam naast hem plaats in zijn eigen jekker gewikkeld en met de pet van Brand op.

Deze besteeg het motorrijwiel en de terugtocht werd aanvaard.

Het was reeds bij half twaalf, toen de auto weder stilhield voor het huis van den ouden notaris, waar men in de grootste spanning wachtte op eenig bericht.

En onbeschrijfelijk was de aandoening van de beide oudjes, toen zij Pina de la Carregia weder in de armen konden drukken.

En midden in die ontroering van het wederzien maakten Raffles en zijn beide metgezellen zich haastig uit de voeten, om het afscheid niet te rekken, maar lang, veel langer dan zij eigenlijk zichtbaar was, werd de auto die hen naar onbekende streken zou voeren, nagezien door Pina, die met bleek gelaat en terwijl de tranen haar over de wangen liepen, voor het raam stond van het oude notarishuis.

Maar de auto reed zoo snel zij kon loopen naar het sportveld, waar alles in diepe rust was.

En de nachtportier waakte!

Hij opende na eenige aarzeling het hek, maar

wilde het bijna onmiddellijk weder dichtdoen, toen hij den reusachtigen Henderson zag, met een zonderlingen zak, dubbelgevouwen over zijn schouder.

— Wat zit daarin? vroeg hij wantrouwend.

— Levensmiddelen! antwoordde de reus op ernstigen toon.

— Gij wilt dus vannacht vertrekken?

— Zoo is het! antwoordde de reus lakoniek. Heb je nog meer te vragen, portier?

— Maar voor den drommel — het is mijn plicht om alles te vragen! antwoordde de brave man.

— Ben je dan douanebeambte?

— Dat niet!

— Is dit een vliegveld?

— Dat niet!

— Heb je opdracht van de gemeente, om vliegmachines in- en uit te klaren?

— Ook dat niet!

— Houd dan je snater en bemoei je niet met zaken die je niet aangaan! hernam de reus en hij wilde doorgaan.

— Ja maar dat gaat zoo niet! protesteerde de portier.

— Zoo gaat het integendeel heel goed! zeide de reus en hij gaf den veldbewaker een vrij onzachten duw, die hem deed afdeinzen.

Vloekend en tierend kwam de portier uit zijn liggende houding overeind — want hij had met het grasveld kennis gemaakt en ijde naar zijn huisje, om daar te telefoneren.

Hij moest echter tot de onaangename ontdekking komen, dat het toestel slecht, of liever in het geheel niet werkte, hetgeen naderhand het gevolg bleek te zijn van de omstandigheid, dat de telefoondraad was doorgeknipt...

Intusschen gingen de drie mannen snel over het veld naar de loods, haalden de vliegmaschine naar buiten en Henderson schoof het lichaam in den zak de kajuit binnen, zooals een bakker het zijn brood in den oven doet.

De portier, vloekend in alle talen der aarde die hem bekend waren, was naderbij gekomen, dreigde met de carabinieri, met de gendarmerie met het geheele stedelijke garnizoen en kreeg het bijna op de zenuwen, toen hij het onderste gedeelte van den zak zag bewegen, dat nog naar buiten stak.

— Daar spartelt iets! riep hij vol afgrijzen uit.

— Dat doet het ook, vriend portier, zeide Henderson met ijzige kalmte. En er spartelt aanstonds nog iemand anders, als die niet heel spoedig zijn leelijken mond houdt! Italiaansch ken ik niet — maar kijk me voor de liefhebberij die Engelsche vuisten eens!

De portier keek er naar en van datzelfde oogenblik zweeg hij als een visch.

Hij oordeelde dat hij zijn plicht had gedaan en het onmogelijke kon men zelfs van een portier niet verlangen.

Intusschen was de machine reeds vliegvaardig gemaakt en eenige tellen later steeg zij op met de drie Engelschen en hun gevangene aan boord.

De zak werd geopend, Mussolini werd van zijn prop ontdaan, waarvan hij aanstonds gebruik maakte door luid te tieren, misschien in de verwachting dat hij nog steeds op de aarde vertoefde.

Elf uren later daalde de vliegmaschine op een paar mijlen afstands ten Noorden van Kingston, de hoofdstad van het groote eiland Jamaica, in het midden van een volkomen verlaten vlakke.

Half versuft, zag Mussolini zich uit de vliegmaschine zetten en hier hield Raffles de volgende korte toespraak tot hem:

— Je zult het waarschijnlijk niet gelooven, jij schelm, maar je bent hier op het eiland Jamaica! Kingston ligt op twee mijlen hier vandaan — een zeer fraaie wandeling! Ik steek hier vijf

biljetten van duizend dollar in je zak — dat is heel wat en meer dan je verdiend hebt! Zij zullen je door den eersten nood heen helpen en als je maar wilt werken, kun je het waarschijnlijk later nog tot een eerlijk man brengen! Je bent nu op een veiligen afstand van de vrouw, die je op zulk een ellendige wijze hebt willen bedriegen en ik wil je slechts dit zeggen, — als je ooit een voet in Lucca durft zetten, zul je er spijt van hebben! De politie wordt morgen van alles ingelicht en volgens de wetten van je land sta je nog tien jaren bloot aan een veroordeeling, als je het waagt, je daar te vertoonen! En nu wil je zeker gaarne weten, wie je zoo deerlijk in de wielen heeft gereden? Wel, ik behoef er geen geheim van te maken! Je tegenstander was John Raffles! Je schrikt? Sterker karakters dan de jouwe zijn er voor geschrokken! En nu vaarwel, Mussolini — tracht te begrijpen, dat alleen eerlijke arbeid je nog kan redden!

Hij klom snel weder aan boord van de vliegmaschine, de schroef begon te draaien en trotsch steeg de „Duivel der Lucht" weder in de blauwe lucht omhoog.

Een paar minuten later was zij nog slechts als een stip zichtbaar voor de oogen van Mussolini, die meende te droomen en dadelijk daarna was zij uit het gezicht verdwenen.

De volgende aflevering (No. 491) bevat:

DE MILLIOENEN-ERFGENAAM.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare ECHT TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS.

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885.